

MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME
ARENYS DE MAR 2006

256

XXIII EDICIÓ

Teniu a les mans una nova mostra de les habilitats i capacitats creatives de molts maresmenacs i maresmenques que han sabut trobar en la poesia i en la prosa una via d'expressió i transmissió dels seus pensaments, dels seus sentiments o de les seves il·lusions. Aquest és justament el principal objectiu de la Mostra Literària del Maresme: incentivar la creativitat literària de tots aquells, petits i grans, que tenen coses a explicar. Un objectiu, d'altra banda, compartit pels ajuntaments del Maresme que, edició rera edició, col·laboren promovent la participació dels seus conciutadans.

Us convido a endinsar-vos en la lectura dels treballs guanyadors d'aquesta XXIII edició de la Mostra Literària del Maresme amb la seguretat que, pàgina a pàgina, gaudireu de bona literatura.

En aquesta era d'Internet i de cultura audiovisual, des del Consell Comarcal del Maresme volem encoratjar tothom, i en especial als més petits, a descobrir el plaer de la lectura i de la creació literària.

Enhorabona a totes i tots per haver participat i felicitats als guanyadors i a les guanyadores.

Pere Almera i Puiggròs
President
Consell Comarcal del Maresme

És una gran satisfacció poder constatar com any rere any s'aferma aquest esdeveniment literari ben remarcable que és la Mostra Literària del Maresme.

Quan a les nostres viles i ciutats parlem de fer un país de qualitat sabem que això requereix un mínim de benestar material i tots plegats esmercem els esforços pertinents per aconseguir-ho. Alhora, insistim que el país necessita sobretot qualitat humana i necessita en concret un discurs positiu que ha de tenir una base en l'anàlisi i la crítica però també, i sobretot, la nostra vida col·lectiva s'ha de basar en el cultiu d'una dimensió de l'home que té a veure amb la fantasia, el somni, la creativitat, l'esperit de tolerància. La creació literària pot contribuir d'una manera molt especial a l'acreixement d'aquests factors de qualitat i bona convivència.

Desitjo que els escriptors de la comarca tingueu a les nostres contrades l'espai que ens convé a tots plegats per gaudir d'una vida més humana i que no defalliu quan constateu que altres coses menys significatives adquireixen massa relleu. En tot cas sempre us restarà com a pròpia la riquesa interior que proporciona la creativitat. I també us restarà la garantia de la feina impagable que duen a terme els arxius i les biblioteques, ja que mantenen viu un fons d'autors on es poden recuperar i rellegir articles i obres dels literats que han escrit sobre qüestions diverses al llarg dels anys.

Que per molts anys puguem celebrar aquesta Mostra.

Miquel Rubirola i Torrent
Alcalde d'Arenys de Mar

BASES DE LA MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME 2006 (XXIII EDICIÓ)**1. PARTICIPANTS**

1.1. Hi ha cinc grups repartits de la següent manera:

GRUP A: de 6 a 8 anys.

GRUP B: de 9 a 11 anys.

GRUP C: de 12 a 14 anys.

GRUP D: de 15 a 18 anys.

GRUP E: de 19 a 25 anys.

GRUP F: de 26 anys en endavant.

Els grups es classifiquen tenint en compte l'edat real de l'autor de les obres abans del 30 d'abril.

2. OBRES CONCURSANTS

2.1. En tots els grups hi haurà les modalitats de poesia i de prosa.

2.2. Els treballs han de ser individuals, escrits en català i totalment inèdits.

2.3. Només s'acceptarà una obra per categoria, modalitat i participant.

3. CARACTERÍSTIQUES

3.1. El tema és lliure.

3.2. L'extensió ha de ser inferior a 5 DIN A-4 per als grups A, B i C. Pel que fa als grups D, E, i F, l'extensió mínima ha de ser de 5 DIN A-4 i la màxima ha de ser de 15 DIN A-4. En la modalitat de poesia, l'extensió indicada és a títol orientatiu.

3.3. Tots els treballs han de ser escrits a una sola cara i a doble espai.

3.4. Els treballs tècnics i científics queden exclosos d'aquesta convocatòria.

3.5. A més de l'obra original, cal 4 còpies de cada treball presentat a concurs.

3.6. A la fase comarcal, s'hi poden presentar un màxim de dues obres de cada grup i modalitat per municipi; per tant, el nombre màxim d'obres presentades per cada municipi és de vint.

3.7. En cas que un ajuntament no hagi organitzat la fase local i que al concurs s'hi presentin més de 20 obres, la Regidoria de Cultura corresponent s'ha de comprometre a fer una selecció del material presentat seguint aquestes bases.

4. PLIQUES

4.1. Les obres no han d'anar signades i han de portar el títol i un lema o pseudònim amb el qual es distingirà l'autor.

4.2. Cal adjuntar un sobre tancat on s'indiqui: "XXIII Mostra Literària del Maresme", el lema o pseudònim, l'edat, el grup i el tipus de vincle amb la comarca –en cas de no viure habitualment al Maresme.

4.3. Dins el sobre ha d'haver una targeta amb el nom, cognoms, adreça, telèfon de l'autor i fotocòpia del DNI (en el cas dels grups D, E i F).

5. PRESENTACIÓ DELS TREBALLS

5.1. Un mateix autor no pot presentar originals en més d'una població; en cas contrari, quedarà desqualificat.

5.2. Els ajuntaments que organitzin la fase local de la Mostra, han d'exposar a les seves bases quina serà la data límit per poder presentar els treballs concursants, data que haurà de ser, com a mínim, una setmana anterior a la data límit fixada per a la fase comarcal.

5.3. El dia límit per la presentació dels treballs concursants a la fase comarcal serà el dia 7 de juliol de 2006, a l'edifici Calisay, Riera del Pare Fita, 31, Arenys de Mar.

5.4. Es recomana als guanyadors de la fase comarcal que presentin les obres en disquet.

6. PREMIS

6.1. A banda dels premis que cada ajuntament organitzador pugui concedir a nivell local, els premis de la Mostra a comarcal consistiran en un primer i un segon premi, si s'escau, per cada grup i modalitat.

6.2. Els premis seran, com a mínim, els següents:

	PRIMER PREMI	SEGON PREMI
GRUP A	60 € en llibres per modalitat	30 € en llibres per modalitat
GRUP B	60 € en llibres per modalitat	30 € en llibres per modalitat
GRUP C	90 € en llibres per modalitat	50 € en llibres per modalitat
GRUP D	120 € en metàl·lic per modalitat	60 € en metàl·lic per mod.
GRUP E	200 € en metàl·lic per modalitat	100 € en metàl·lic per mod.
GRUP F	300 € en metàl·lic per modalitat	150 € en metàl·lic per mod.

6.3. El mateix dia que es faci públic el veredict del jurat es lliuraran els premis als treballs guanyadors.

7. JURAT

7.1. Cada municipi nomena el jurat que qualifica els treballs locals i l'ajuntament amfitrió i el Consell Comarcal designen els membres del jurat en la fase comarcal.

7.2. El jurat de la fase comarcal ha de ser format per dues persones designades pel Consell Comarcal i per dues persones més designades per l'ajuntament amfitrió. Els quatre membres del jurat han de ser persones vinculades al món cultural de la comarca.

7.3. El jurat té com a principals funcions:

- Valorar les obres presentades en la fase comarcal de la Mostra.

- Dictaminar les obres guanyadores.

- Elaborar per escrit el veredict de les obres guanyadores i fer-ne el lliurament a l'ajuntament amfitrió.

- Resoldre, si s'escau, qualsevol aspecte en relació al veredict.

7.4. Només el primer i el segon premi de cada grup i modalitat de la fase local passaran a la fase comarcal.

7.5. El jurat, tant el local com el comarcal, pot declarar desert qualsevol dels premis oferts si la qualitat dels treballs així ho requereix.

8. VEREDICTE

8.1. El veredict del jurat es farà públic en el lloc i hora a determinar per l'ajuntament amfitrió, amb prèvia comunicació als ajuntaments participants. Els premis seran lliurats en el mateix acte.

9. ACLARIMENTS

9.1. Les obres que resultin guanyadores es conservaran a l'Arxiu Històric Comarcal de Mataró, amb seu a l'edifici de Can Palauet.

9.2. Les obres guanyadores seran publicades en una primera edició i tots els participants a la fase comarcal tindran dret a un exemplar gratuït d'aquesta publicació.

9.3. La totalitat dels drets d'autor, els de publicació i els de reproducció dels treballs premiats seran de titularitat del Consell Comarcal del Maresme. Aquesta reserva de drets s'efectua sense limitació de cap mena, indefinidament i podent-se realitzar la publicació, reproducció i exercici dels drets d'autor directament pel Consell Comarcal del Maresme i/o en col·laboració amb altres entitats.

9.4. Un cop fet públic el veredict, les obres guanyadores de la fase comarcal de la Mostra seran publicades a la pàgina web del Consell Comarcal (www.ccmaresme.es).

10. ALTRES DISPOSICIONS

10.1. Qualsevol imprevist serà resolt per una comissió paritària que es crearà a l'efecte, compost per membres de l'ajuntament amfitrió i el Consell Comarcal.

10.2. Es considera incidència qualsevol esdeveniment extraordinari que esdevingui durant el procés normal de la Mostra Literària del Maresme, i que la seva resolució no estigui prevista en aquestes bases, excepte dels aspectes vinculats al veredict que seran resolts pel jurat.

10.3. El fet de concursar implica la total acceptació d'aquestes bases.

ACTA DEL JURAT DE LA FASE COMARCAL DE LA XXIII MOSTRA LITERÀRIA DEL MARESME

El jurat de la XXIII Mostra Literària del Maresme, format per Teresa Bertran, d'Arenys de Mar i Vicenç Lloret, d'Arenys de Munt, en la modalitat de prosa, i per M. Àngels Mora, d'Arenys de Mar, i Jaume Prat, de Vilassar de Mar, en la modalitat de poesia, s'ha reunit a l'Ajuntament d'Arenys de Mar el dia 21 de setembre de 2006, a les 19.00 hores, i ha acordat de concedir els premis següents:

GRUP A (de 6 a 8 anys)

Prosa

1r premi: *L'altra vida de Mozart*, de Gerard Oriol i Farrés, d'Argentona

2n premi: *Els pirates de la mala sort*, de Sandra Pastor i Pou, d'Alella

Accèssit: *L'orca Pepa i el peixet Muix*, Clara Godes i Famadas, Premià de Mar

Poesia

1r premi: *La nit*, d'Ona Abad Núñez, de Vilassar de Mar

2n premi: *El mosquit*, de Laia Menéndez i Escoté, d'Arenys de Munt

Accèssit: *El poema del mussol*, de Vinay Font i Villanueva, de Teià

GRUP B (de 9 a 11 anys)

Prosa

1r premi: *La roba estesa*, de Clara Franch i Martínez, d'Arenys de Munt

2n premi: *La maleïda redacció*, de Pau Quílez Mojica, de Montgat

Poesia

1r premi: *Les estacions de l'any*, de Mireia Angelats i Pignatelli, de Tordera

2n premi: *Jo, de gran, vull ser persona*, d'Helena Vallicrosa i Pou, de Tordera

GRUP C (de 12 a 14 anys)

Prosa

1r premi: *Un diumenge*, de Mireia González i Serra, de Tordera

2n premi: *Estimada Dyanne*, Tatiana Duño i Cervantes, Sant Vicenç de Montalt

Poesia

1r premi: *El bosc no caurà mai*, de David Rios i Bisquert, de Vilassar de Mar

2n premi: *El poema de l'estudiant*, d'Aleix Casamitjana, d'Argentona

Grup D (de 15 a 18 anys)

Prosa

1r premi: *Gràcies a tu*, de Natàlia Brufau i Vilaró, de Tiana

2n premi: *Temps de dubtes*, d'Adriana Sol Redón, de Teià

Poesia

1r premi: *La mirada immòbil*, de Valèria Pont i Rossell, de Montgat

2n premi: *Cendra o foc*, de Pau Segura i Palencia, d'Alella

Grup E (de 19 a 25 anys)

Prosa

1r premi: *Flashback*, de Jordi Iglesias i Sayol, de Tiana

2n premi: *L'avui*, de Maria Mora, d'Argentona

Poesia

1r premi: *Ha estat desert*

2n premi: *Encenalls d'hivern*, de Roser Solà i Valls, d'Alella

Grup F (de 26 anys en endavant)

Prosa

1r premi: *Sortir a fer un tomb*, Maria Isabel Álvarez i Vera, de Montgat

2n premi: *Decoració d'interiors*, d'Albert Pera i Segura, de Mataró

Poesia

1r premi: *Oneig d'amor*, d'Isidre Julià i Avellaneda, de Mataró

2n premi: *Íntima ment*, d'Estanislau Boada i Montagut, de Premià de Mar

Accèssit: *Hola siau*, de Carlos Navarro i Salinas, d'Arenys de Mar

El Jurat de la modalitat de prosa vol fer esment de la gran quantitat d'errades lingüístiques en pràcticament la totalitat dels treballs presentats i vol manifestar la seva opinió que una llengua adulterada com la que ha trobat influeix en la imaginació ja que no la deixa expressar.

I perquè així consti, els membres del jurat signen aquesta acta al lloc i en la data esmentats.

GERARD ORIOL I FARRÉS
SANDRA PASTOR I POU
CLARA GODES I FAMADAS
CLARA FRANCH I MARTÍNEZ
PAU QUÍLEZ MOJICA
MIREIA GONZÁLEZ I SERRA
TATIANA DUÑO I CERVANTES
NATÀLIA BRUFAU I VILARÓ
ADRIANA SOL REDÓN
JORDI IGLESIAS I SAYOL
MARIA MORA
MARIA ISABEL ÁLVAREZ I VERA
ALBERT PERA I SEGURA

L'ALTRA VIDA DE MOZART

Fa molts anys, el dia 27 de gener de fa molts, molts, molts anys, va néixer un famós músic anomenat Wolfgang, però també, i això no és tan conegut, va néixer un germà bessó, a qui els pares van decidir de posar el nom d'Amadeus.

Encara que tothom es pensa que Wolfgang Amadeus Mozart era una única persona, en realitat n'eren dos, el Wolfgang i l'Amadeus. S'assemblaven com dues gotes d'aigua, però mentre que un sabia compondre música, l'altre era un desastre, l'única música que va fer en tota la seva vida eren els plors quan va néixer.

Els pares quan volien saber qui era en Wolfgang i qui l'Amadeus no ho tenien gens difícil: agafaven el clarinet i demanaven als dos fills que toquessin una cançó, per exemple el Sol, solet. Mentre que en Wolfgang ho feia perfecte, amb l'Amadeus el cel s'ennegria, apareixien els pitjors trons i els pitjors llampecs, i plovia a bots i barrals. Els veïns van haver de demanar als pares que si us plau deixessin de tocar el clarinet, per risc d'inundar-se.

Per què us penseu que la família Mozart va haver de marxar de Salzburg a Viena? L'alcalde els ho va suplicar, i fins i tot hi va enviar la policia per fer-los fora.

Un cop a Viena, la gent els esperava perquè havien sentit a dir que eren uns grans músics, i molt aviat van organitzar un concert de piano i violí. La gent volia que tota la família toqués: el pare tocava el piano, la mare el clarinet, el tiet un gran timbal, l'avi la guitarra, la cosina el contrabaix, el Wolfgang els dirigia, però el problema era què fer amb l'Amadeus. Si tocava segur que caurien molts i molts tomàquets, per tant, li deixaven un flabiol, el posaven al darrere de tota la família i li deien que no toqués però que moguéss els dits i els llavis com si realment el toqués.

Ningú se'n va adonar de la trampa que van fer, i la família Mozart va triomfar, i a més a més com que l'Amadeus no tocava, les rieres i els pobles no es van inundar durant molt i molt de temps.

Quan van ser més grans i van començar a anar a l'escola, van anar a classe de música.

L'Amadeus no podia tocar el flabiol, ja que les rieres s'inundaven i van haver de continuar fent la trampa (i espero que us recordeu de la trampa...). El problema va ser aquell dia que en Wolfgang es va posar malalt i no va poder anar a escola, i estava previst un concert.

L'Amadeus no sabia què fer, tremolava de por, suava la cansalada, va haver d'anar cent mil vegades al lavabo, se li van paraitzar les cames i no podia ni moure's. Cada vegada s'acostava més el moment del concert. L'Amadeus ja no podia més, però finalment va tenir una gran idea. Va anar a l'habitació on els estudiants guardaven els instruments: a les guitarres, els violins i el contrabaix els va tallar totes les cordes, als timbals els va fer un forat a la pell, a les trompetes un bon tap de suro, al piano una cola superforta a la tapa i va canviar totes les partitures per còmics de l'Asterix.

Els músics van anar a buscar els instruments, sense adonar-se del que havia passat. S'asseuen a les cadires de l'escenari, i en aquell moment apareix el director de l'orquestra i professor de música, un músic anomenat Salieri. Saluda al públic, agafa la batuta, dona tres copets (toc, toc i toc), comença a dirigir i desastre total. Les mans rascaven la fusta de les guitarres, el pianista es barallava amb la tapa, als trompetistes els estaven a punt d'explotar les galtes i el timbaler va perdre els bastons per dins del timbal. Un autèntic desastre, Salieri estava avergonyit i enfadat, sospitava d'aquells maleïts germans Mozart, però no sabia ben bé què podia fer.

Els dies passaven i els dos germans Mozart creixien, cada cop més trapelles. En Wolfgang millorava com a músic, i cada cop les seves notes musicals eren millors. Tothom volia escoltar les seves peces, i en Salieri pensava que el Wolfgang seria ben aviat més bon músic que ell mateix, i això li feia sortir foc dels queixals.

En Salieri volia parar una trampa als dos germans, va preparar un concert molt important i va convidar el rei, els prínceps, l'alcalde de Viena, etcètera. El concert l'havia de fer tot sol en Wolfgang, però Salieri va enganyar Wolfgang dient-li que el concert s'havia de fer a Salzburg. Mentrestant li va dir a l'Amadeus que calia estar a Viena per preparar una festa, el que volia és que Amadeus toqués davant de tothom i fes el ridícul, i així la família Mozart hauria de marxar de Viena per sempre més.

Amadeus va sospitar una mica i va investigar en Salieri. Va entrar al seu despatx i va veure les invitacions que deien que es faria un concert d'en Wolfgang, el mateix dia que en Wolfgang anava a Salzburg. L'Amadeus va anar explicar el que havia vist al seu germà, i

van decidir no dir res a ningú. Però el dia del concert l'Amadeus aniria a Salzburg i en Wolfgang faria el concert. El mateix dia del concert, en Salieri estava molt entusiasmat pensant que l'Amadeus, i per tant la família Mozart, fracassaria davant del rei, i haurien de marxar per sempre de Viena. Però en el moment del concert, el Wolfgang al principi va fer veure que no sabia tocar, per donar més emoció, la gent es posava molt nerviosa i a punt de cridar. En aquell moment, Wolfgang va tocar la millor música de la seva vida, el rèquiem, la gent es va emocionar, en Salieri molt més que enfurismat va marxar de Viena i mai més el van tornar a veure.

En Wolfgang va estar tan content amb el seu germà que mai més es va separar d'ell i des d'aquell dia signava totes les seves obres amb el nom de Wolfgang Amadeus Mozart.

Gerard Oriol i Farrés

ELS PIRATES DE LA MALA SORT

Eren els pitjors buscant tresors, eren els pirates més despistats del mar Mediterrani. Ningú els tenia por.

Quan els veien venir, la gent començava a riure:

- Capità, capità, els pirates de la mala sort!

- Ha ha ha! Són ells, són ells!

Així els anomenaven: "els pirates de la mala sort" i era ben cert, eren els pirates de la mala sort perquè quan anaven a buscar un tresor deien :

- Capità, capità! , ja hem trobat el tresor. De ben segur que avui tindrem sort i ja no serem els pirates de la mala sort!

Però quan l'obrien sempre trobaven un peix mort o un pop o només restes de vaixells... Però de tresors, mai cap.

Eren les persones més despistades de tot el Mediterrani. Quan sortien al matí per anar a buscar tresors, sempre es descuidaven alguna cosa: els entrepans per dinar, les veles, l'aigua... I sempre havien de tornar a port. Quan tornaven al port, els altres pirates ja reien:

- Eh, mireu! Són els pirates de la mala sort! I , com sempre s'havien descuidat alguna cosa. Ja, ja, jaaaaa!

Portaven una autèntica calavera, però estava feta del pitjor plàstic, torçada i estripada. Així que a ningú li feia gens de por.

El capità portava una pota de fusta que li havia fet un amic seu i que li va vernissar perquè sempre lluis com l'or, però aquella pota no brillava i estava tan enganxifosa que s'enganxava amb tot allò que tenia al costat. Per exemple, quan anava a la cuina, sempre sortia amb algun plat o got enganxat a la cama. Quina fila feia!

El pirata Seraifí era l'encarregat de tenir la cuina sempre neta com una patena, però era tan despistat que mai recordava el que havia de comprar per fer el dinar. Quan netejava, sempre oblidava alguna cosa, com l'aigua o el sabó. Així que la cuina era un desastre.

El timoner, l'Armand, era el més despistat de tots i sempre s'equivocava. Si el capità li deia "cap al sud", ell anava cap al nord.

Al grumet, que es deia Arcadi, li agradava fer moltes bromes, com embrutar el màstil més gran, o posar sabó al terra per fer reliscar a tothom.

Doncs, sí senyor. Així eren, segons diuen, els pirates més despistats que han existit.

Sandra Pastor i Pou

L'ORCA PEPA I EL PEIXET MUIX

Un dia assolellat en Muix, que era un peix, passejava entre els icebergs però al darrere seu hi venia una foca afamada. Però de sobte... va aparèixer una orca i es va menjar la foca.

El peixet es va espantar tant d'aquella criatura immensa que es va amagar en un forat, i l'orca li va dir no t'amaguis que no et farà mal. I el peixet va preguntar segur que no em faràs res? L'orca va dir no i el Muix li va preguntar com et dius: L'orca va respondre em dic Pepa, i tu? Em dic Muix. I des d'aquest moment es van fer molt amics i en Muix li va explicar que ell pon ous i l'orca va dir-li que ella no ponia ous, a ella els seus fills li sortien de la panxa.

El Muix i la Pepa van aprendre moltes coses entre ells.

Clara Godes i Famadas

LA ROBA ESTESA

- Sabeu què? L'altre dia vaig sentir que la de can Colomer i el de la pastisseria Sal i Oli, es casaran el 4 d'agost!

- No em diguis! Però si fan molt mala parella...

- Ja, ja, ja...

Així és com passen el temps al terrat totes les peces de roba de la senyora Dolors. Murmuradores i xafarderes com qui no hi ha. Que si allò, que si això... Sempre igual.

La senyora Dolors era una mica panxarruda, bé molt panxarruda! La samarreta més petita que tenia, era de la talla 52, i com que no li entrava gaire no se la posava quasi mai. Tenia un nas xato que li donava un aire simpàtic, tot i que quan qualsevol cosa li sortia al revés, havies de vigilar si no en volies sortir escaldat.

La seva samarreta preferida era la Mima, li deien així perquè era la "mimada" de la casa. Cada vegada que la rentaven, abans l'havien de deixar en remull 24 hores, i després, pertot arreu on anava a parar, deixava una corriolada d'olors dolces i fresques.

Un dia mentre estava en remull a la terrassa, amb un vent espantós, va sentir com els llençols blancs i nets del terrat del costat, cridaven desesperats:

- Quin horror! Quin horror! Van dir alhora.

- En Nil... en Nil! Se l'ha emportat el vent!

- Tan petitó que era ell... i ara en Pol, que farà sense bessó?

- En Pol i en Nil eren els mitjonets del petitó de la casa, i ara, si falta en Nil, llençaran el Pol? va preguntar la camisa encara xopa.

En aquell moment tothom va callar, ningú gosava contestar aquella pregunta, fins que un dels llençols va dir:

- Ostres... mira que n'arriba a ser de despistada la Teresa, només l'havia enganxat a l'estenedor amb una pinça! va dir per canviar de tema.

- Mmmm... pff, pff... tots ploraven amb desesperació. En aquell moment va sortir la Dolors a la terrassa per entrar la Mima, perquè amb aquell vent, s'omplia de pols. I per això, la Mima no va poder acabar de sentir la conversa.

Com que la Mima havia d'estar sempre tan cuidada, neta i sense ni una arruga, la senyora Dolors de seguida la va portar a l'estenedor amb tots els seus companys, que ja feia més de dues hores que s'estaven eixugant. Però, amb aquell dia tan gris, tot i que feia molt vent, encara no s'havien eixugat del tot.

La Mima, sempre tan xerraire, de seguida que la senyora Dolors va sortir de la terrassa va dir:

- Porto males notícies!

- A sí... què? Ara ens diràs que la Dolors t'ha comprat un sabó que fa massa olor i que no pots ni olorar-te! va dir la camisa més vella de la senyora Dolors. Li feia molta enveja la Mima perquè a ella, la Dolors la tractava com un drap brut.

- Que no home, és més important! -va dir la Mima una mica decebuda pel comentari de l'Estampa, així és com li deien, per l'estampat de flors que lluia.

- A per scert, que sóc una dona eeh! No em diguis home, -va respondre l'Estampa.

- Bé, que deixareu que expliqui aquesta notícia tan important? Va dir la coixinera del marit de la Dolors molt intrigada.

- No un moment, jo en tinc una que segur que és més important que la teva. Sabíeu que la Montserrat s'ha comprat una faldilla nova? Diuen que és horrorosa i que li queda fatal, van dir els calçotets del marit de la senyora Dolors sempre tant repel·lents.

Així van estar més de quatre hores, amb la coixinera molt intrigada i intentant fer callar a tothom per poder deixar explicar aquella notícia tan important a la Mima, i els calçotets explicant les seves notícies sense cap gràcia. Fins que per fi, la coixinera ho va aconseguir i la Mima va poder parlar:

- Que... que en Nil se l'ha emportat el vent!

- Què dius ara... és broma no? -va dir la coixinera molt espantada.

- Doncs no, no és broma. Ho he sentit quan estava remullant-me a la terrassa.

- I perquè no ens ho deies abans? -van dir els calçotets dissimulant.

- Per què no sé qui, no em deixava explicar-ho. Va dir amb to burleta.

- Bé, deixeu de discutir, que ara hi ha coses més importants a fer. Va dir la Taca, que era el vestit del gos.

- Sí però... nosaltres no hi podem fer res. No podem anar a buscar en Nil, ni tansols sabem on és! -va dir la camisa amb un to de llesta.

- En aquests moments, l'únic que podem fer és resar perquè el trobin. -van dir els calçotets.

- Va, no diguis ximpleries si us plau. -va dir la Mima capficada en el tema.

- És el millor que podem fer, o tu tens una idea millor? -van dir els calçotets.

- No... No. Va deixar anar la Mima una mica soltada pel comentari.

- Doncs ja està, resem. Van dir els calçotets.

- Mmmmm... Van fer tots alhora.

Al cap d'una setmana:

- Porto bones notícies! Porto bones notícies! Cridava la Mima amb cara de pasqües.

- A sí, què ha passat? Van dir tots molt sorpresos.

- Que... han trobat en Nil! Es veu que va anar a parar a la xemeneia de la casa del costat.

- Oh! Quina alegria! Segur que en Pol, el seu bessó, deu estar molt content! Va dir la coixinera.

- Sí, ja ho crec. Va tornar molt brut i tot estripat però la Teresa, ja l'ha rentat 3 vegades i l'ha acabat de cosir.

- Això és gràcies a la meva espectacular idea de resar. Van dir els calçotets.

- Però què dius! Això només ha estat pura casualitat -va dir l'Estampa, encara amb la cara plena de felicitat per la notícia.

- Bé, ara ja podem estar tots contents -a dir la coixinera, com sempre tan positiva.

I un cop va haver tornat la normalitat als terrats, totes les peces de roba, van continuar xafardejant i criticant com havien fet sempre, mentre el sol solet, les escalfava.

Clara Franch

LA MALEÏDA REDACCIÓ

Per fi havia arribat el dia que tant esperava! Avui passem de sisè a primer d'ESO! Estava nerviosíssim la setmana passada, però a la fi ha arribat l'últim dia de classe. Vaig baixar les escales de sis en sis, no per l'emoció, sinó perquè arribava tard a l'escola (no vaig dormir gens ahir a la nit i avui se m'han fet les mil i unes). Vaig agafar l'autobús de l'escola a temps i vaig parlar amb el Manel de com seria l'ESO.

A l'hora de català la professora ens va dir:

- Avui és l'últim dia de sisè ...
- Com si no ho sabéssim -va dir un nen de la classe.
- Gràcies, sigui qui sigui -va dir la "profe"... i he de provar la vostra capacitat per formar part de l'ESO o sigui que us manaré fer una redacció ...
- Què fàcil – va dir una nena.
- ...de DUES-CENTES PARAULES! – va dir això i de la classe sencera va tenir la visió que la «profe» es convertia en dimoni i vam empassar saliva.
- i ... he he – va continuar la "profe" – ÉS OBLIGATOOOOOOOOOOOR!!!!!!!!!!!!

Qui hauria imaginat que el que jo creia que seria el millor dia de la meva vida es va convertir en el pitjor.

Em vaig passar tota la tarda a l'habitació pensant de què podria fer la redacció. Passaven les hores i no se m'acudia res de res. Gairebé sense forces vaig caure a sobre la taula de l'escriptori i als pocs segons em vaig adormir i vaig tenir un somni:

Estava a l'habitació i vaig veure que el llapis s'aixecava i em deia :

- A tu t'agradaria que et fesin punta? No? Doncs a mi tampoc i me'n fas! MIRA!

De cop la maquineta em va començar a fer punta pels peus! Era inhumà!

Llavors el full també va aixecar-se i em va dir:

- Escriu-me!

Tot era un caos: el llapis em va dibuixar la cara d'un porc a la samarreta, el full em va embenar el cos sencer i la maquineta seguia fent-me punta. De cop, l'habitació va començar a donar voltes fins que es va tornar un tornado que als pocs moments va esclatar i jo vaig caure per un precipici sense fons i llavors ...

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAGGGGGGGGGGGHHHHHHHHHHHHH -vaig cridar. Tot era un somni.
- És clar! La redacció pot ser sobre el meu somni! Segur que ampliant-lo em surten les dues-centes paraules. Sóc un geni!

Vaig acabar la redacció però... a la meva samarreta hi tenia un porc dibuixat...

UN DIUMENGE

És diumenge a la tarda. Tothom es reuneix amb els que s'estima. Però ell no. Ell és una excepció. Com cada diumenge surt al carrer, intenta trobar una vida millor, veure les coses d'una altra manera o a partir de la felicitat dels desconeguts que l'envolten, omplir el seu interior. Passeja una bona estona, seguint igual, sense que l'altra gent li encomani una mica d'aquella xispa que porta dintre.

Va a l'estany del parc i decideix tornar-se'n cap a casa a buscar aquell crostó de pa que li ha sobrat de l'esmorzar per tirar-lo a uns pobres ànecs immigrants, volant de lloc a lloc, fugint del fred, aspirant trobar la calor que tornarà els colors a les seves vides. Els enveja. Pensa que ells no necessiten cap ésser per poder viure feliços, que no necessiten ningú, que encara que sigui un cop a la setmana que el vinguin a veure i el facin sentir una persona, només amb un simple petó i un simple "t'estimo". A vegades li agradaria ser un d'ells per poder sobreviure sense aquestes coses essencials. Però mira al seu voltant i deixa d'imaginar, s'adona de la realitat que l'envolta i encara que li costi, ha de deixar de somiar -perquè en aquesta vida no es viu a base de somnis, sinó a base de realitats- s'adona que la seva realitat és a base de soledat i només l'única raó que li queda per poder sobreviure són els records. Es troba amb la mà buida, ja no li queda aquell aliment tan desitjat per aquells pobres éssers indiferents per a la resta de la gent. Mira el rellotge i veu que són les set. És l'hora de les medecines. Se'n torna cap a casa, agafa els pots de les pastilles, se les prepara per poder prendre-les; però de sobte decideix canviar d'opinió, simplement, perquè ja està cansat de fer sempre la mateixa rutina, sempre a canvi de res, només d'uns pocs dies de vida i l'estalvien d'un sofriment físic, però a ell ja li és igual perquè no el podran curar pas mai d'un pròxim mal psicològic, ja ningú hi podrà fer res. Per això decideix tornar a sortir al carrer i, com a mínim, poder ser una mica feliç amb els records que sempre seguiran vius en la seva ment, però essent conscient també que ja mai tornaran a reviure.

Un aire fred, i alhora humitejat per les petites gotes d'aigua que el vent s'emporta del mar, també se l'emporta a ell i l'asseu en un banc pròxim a l'horitzó d'on vénen tantes esperances per als forasters d'aquell lloc. Aquell banc ja mig despintat pel temps, absent, però alhora present en principis, continuacions o finals d'alguna història -bonica, o no-, però sempre recordada per algú. Això li fa recordar el seu passat i pensa en aquelles persones que ara ja no hi són, que li han donat aquell xic de felicitat sempre desitjada, però a causa del pas del temps han anat desapareixent poc a poc, sense poder acomiadar-se d'aquell món que li ha donat tantes coses bones, però també de dolentes, ja oblidades, perquè era inútil seguir endavant amb aquella cosa a sobre tan pesada que només feia nosa i li dificultava el camí de la felicitat.

El desperten les rialles d'uns nens que gaudeixen la seva infantesa jugant amb una pilota, aquell objecte bastant menyspreat per la major part de la societat; aquella que encara no ha trobat el valor de la vida, que encara no és conscient del lloc on es troba per no saber valorar aquella simple joguina que haurien de tenir per sobre dels diners i tot, perquè roba aquells somriures als nens que omplen la vida de joia, i que l'endinsen en el nen que era abans. I de sobte, sent el xerric d'aquells gronxadors i li recorda quan ell era petit i dels bons moments que havia passat sentint aquell soroll i els somriures que s'havien dibuixat a la cara gràcies a aquell aparell de diversió. Li agradaria poder tornar enrere, poder córrer un altre cop com un nen i ser feliç amb el que tenia, jugant al joc més simple, la manera més fàcil de poder superar cada segon de la seva vida amb facilitat però alhora aprofitant-lo al màxim, essent conscient que aquell que ara marxa, ja mai més torna.

Després de somiar i desitjar coses que mai i per ningú es podran complir, sent el soroll dels vehicles que passen per darrere seu, quan de sobte se sent un soroll molt fort que trenca l'harmonia dels seus pensaments i que atura tot soroll que hi pogués haver en aquell moment i el canvia pel soroll d'unes ambulàncies i d'uns cotxes de policia, els crits d'una parella de criatures disfressades en el cos d'un adult, que es regalen una culpa mútua sense sentit, perquè ja no tornarà enrere i ara ja no s'hi pot fer res. De cop i volta, s'apaguen els sorolls tan molestos del cap i comença a fer-hi lloc el plor d'una dona després de perdre el seu estimat. S'ensorra després de veure la crua realitat que l'envoltava i encara més per veure que ell no podia fer-hi res, ni per canviar la vida dels altres ni la seva.

Després de tot això se'n va al bar de sempre, entra i s'endinsa enmig d'un gran núvol de fum. Se li omplen les orelles d'unes converses quotidianes que té una reunió de dones, com les ofertes del súper o les tendències de moda actuals, sense que no falti aquell grau de superació d'una senyora sobre una altra. Se li apropa el cambrer i li pregunta què vol. Ell no sap ben bé el que desitja, però li respon que vol una cosa ben dolça perquè li pugui treure aquella amargor que porta dins seu. Al cap de dos minuts, el cambrer li serveix una tassa ben gran de xocolata molt calenta i molt dolça, acompanyada d'un croissant. S'acosta a la barra i paga el que deu i abandona aquell món de converses paral·leles, totes sense sentit i s'endinsa una altra vegada a la seva soledat, que mai podrà treure's de sobre.

Després surt al carrer una altra vegada i comença a caminar sense un destí concret, passant pel mateixos llocs de sempre. Sent les campanes de l'església i veu unes velletes que surten vestides amb els seus vestits de diumenge, totes acompanyades per la seva respectiva parella, i acaba arribant a l'església, d'on en veu sortir una parella de casats. De sobte, s'acosta a ells i els diu: "Vosaltres dos us heu unit per sempre, un a la vida de l'altre. No feu que cap de vosaltres dos trobi la soledat ni el mal. Feu-vos feliços ara que podeu i no malgasteu ni un sol segon de la vostra vida, viviu-los tots com si fossin els últims perquè recordeu que aquell moment ja no tornarà mai més i quan vulgueu fer-lo servir ja haurà marxat i després serà massa tard per poder recuperar-lo i no podreu.

Feu cas a les paraules d'un pobre vellet perquè més endavant entendreu què us he volgut dir. Que sigueu molt feliços".

Després de deixar-los anar aquestes paraules, l'home ja se sentia una mica millor dintre el que podia estar, perquè ja havia explicat a algú una petita part del que ell sabia. Ara era problema seu si li volien fer-li cas o no.

Després d'aquest acte, va seguir caminant i els peus se'l van endur cap al penya-segat, on hi havia el far, amb aquella calma i aquella pau, aquell silenci que ni un piular d'ocell podia trencar-lo. Va pujar fins al capdamunt i es va asseure sobre un vell banc que es trobava allà dalt, abandonat per la gent i per un present que esborra el passat de tota una història ja recordada per gairebé ningú, només per aquelles persones com ell, que ja no podien fer res més que viure a base de xarops i pastilles i d'una esperança també ja gairebé esborrada de les seves vides.

Al costat de la barana que separava la terra de les fredes onades hi havia una parella d'enamorats, on en només una mirada s'entien i sabien els dos que és el que volia l'altre. Van acomiadar-se d'aquell paisatge amb un petó i se'n van anar.

El pobre home estava tot sol i deseparat del futur. De sobte, sent les campanes del sol que anuncia que ja se'n va i que dona pas a la lluna i a les estrelles i, juntament a elles, un cel rogenic preciós volant sobre ell uns ocells tan fràgils que semblen de paper i que algun dia, amb el sol, s'acabaran cremant i es moriran per sempre. També es començaven a encendre els fanals tímids que encara funcionaven d'una manera inestable i irregular, algun fent pampallugues. Tot i això, hi havia poca llum i feia que aquell fos un lloc molt solitari i tenebrós.

Assegut al banc mira el paisatge que l'envolta i aprofita la llum que fa el far quan gira per observar el mar i, alhora, submergir-se en un oceà de nostàlgia que el portarà a la fi dels seus mals i se l'emportarà al país de la felicitat eterna, on la paraula dolor és desconeguda per tots els habitants d'aquell país, que es on perdura per sempre l'alegria i l'estimació dels uns als altres. Un país on no existeix l'odi ni l'egoisme, on tothom és igual i no hi ha diferències de cap tipus.

Enmig d'aquell somni, imaginació, fantasia... -anomena-ho com vulguis- aquell pobre home, a poc a poc, se li van anar esgotant les ganes de seguir endavant per aquella realitat tan cruel que li tocava viure. Pensava que amb aquells vuitanta-quatre anys que portava lluitant per superar cada moment de la seva vida ja n'havia tingut prou per saber el que és viure i per descobrir com és l'exterior que ens envolta. Es trobava massa sol i juntament amb aquells pensaments i aquell aire fred que l'acompanyava a ell i a aquella nit, a poc a poc se li van anar tancant els ulls i va entrar en un son tan profund que no va poder despertar-se mai més i va restar per sempre viu en el país de la felicitat.

ESTIMADA DYANE

La calor dels últims dies d'estiu entrava per la finestra i omplia tota l'estança. Estirada en un llit, la Gina escoltava música amb el seu MP3. Estava escrivint.

12 de setembre de 2005

Estimada Dyane,

Avui encara fa una mica de calor. Des del llit veig un jardí preciós que s'estén fins molt, molt lluny. No sé fins on va. M'agradaria tant poder córrer damunt l'herba... Però no em deixen. Bé, ja ho saps: només puc anar pels passadissos de l'ala oest. Jo trobo que és un pal. Em podrien deixar sortir algun dia, encara que fos acompanyada pel doctor Stean, o per la Sylvia, no creus? Em sembla que ja t'he parlat de la Sylvia algun dia. És una de les infermeres, i és molt dolça amb mi: deu tenir prop de trenta anys, és pèl-roja i duu ulleres rodones. Li queden d'allò més bé. Sempre em porta els dinars i els sopars quan toca sopa, sap que no la suporto, i ens la mengem entre les dues. Diu que no hauria de fer-ho, però que li caic súper bé, que si no no ho faria. L'altre dia em va dur d'amagat una mica de pizza. Que bé que dinen els cabrons dels metges!

Hi ha hagut una nova incorporació a l'habitació. Recordes que et vaig dir que hi havia una senyora al llit del costat, la senyora Marga? Ja està bé, ja ha marxat. Ara han portat un altre home. És el senyor Ramon, i és d'allò més xerraire. Deu tenir prop de setanta anys, i m'ha explicat que vivia sol i tenia problemes de cor, i que per això és aquí. Els metges diuen que necessita molt de repòs i per això no em deixen posar ni la televisió ni la ràdio. M'haig d'aconterar amb escoltar-la a l'MP3 (M80 ràdio, per descomptat). La mare, que ve sovint a veure'm, diu que haig de tenir paciència, i que haig d'intentar fer-me amiga del senyor Ramon.

Per cert, per què no véns un dia d'aquests a veure'm? Em faria moltíssima il·lusió tornar-te a veure, i més ara, que em sento tan sola en aquesta freda habitació d'hospital... Et trobo moltíssima a faltar... Molts molts petons,

Gina

P.D.: T'he dit que estic a l'habitació 112? És com el número d'atenció al ciutadà! Petons!"

Acabà d'escriure, i tancà la carta en un sobre, on escrigué les dades de Dyane i les seves, quan Sylvia entrà. Va saludar amb el cap el senyor Ramon, i es dirigí cap al llit de Gina.

Aquesta la rebé amb un somriure a la boca.

- Sylvia! Feia dies que no venies.

- Sí, ja veus... és que hi ha molta feina per aquí -li va respondre somrient.

- Em podries fer un favor? M'agradaria que enviessis això a la Dyane -li entregà el sobre amb la carta. El posat de Sylvia es tornà ombrívol. Assentí sense dir res i es guardà la carta a la butxaca de la bata. Li féu la revisió que tocava i marxà, deixant Gina amb una romàntica mirada perduda jardins enllà, a través de la finestra.

30 de novembre de 2005

Estimada Dyane,

Com va tot? Per aquí anar fent, com sempre. Saps que pràcticament em gasto tota la setmanada enviant-te cartes? La veritat és que no em serveix per a res més. Els amics han deixat de venir-me a veure però, en canvi, tu no has començat a fer-ho, i això que t'ho demano a cada carta que t'escriu! Els metges estan una mica enfadats amb mi, diuen que t'envio massa cartes, i que això fa que tingui el cap molt carregat. La veritat és que no crec que tinguin raó. T'envio cartes perquè vull! I no m'escalfó massa el cap. No me l'escalfó gens! En canvi, tu mai m'envies cartes, flors... res. A vegades em pregunto si reps les cartes, però confio que sí. Fa un fred que pela. La idea de sortir al jardí m'ha marxat del cap des de fa uns dies. Saps què? El senyor Ramon està greu. Ahir a la nit se'l van endur a la UVI, va tenir un atac. No és que últimament no n'hagués tingut, però aquest va ser descomunal. Va ser molt desagradable. No sé si tornarà a la meua habitació. Em fa patir una mica. La mare ja no ve cada dia, ve 4 dies a la setmana, amb el pare. T'envio una foto meua i de l'habitació on estic, perquè recordis com sóc. Molts petons!

Gina."

Mentre la infermera entrava, ella estava tancant el sobre. Li allargà, i la infermera la va guardar a la butxaca de la bata.

- Gina, tens una visita sorpresa, és...

- És la Dyane?! -digué tota il·lusionada

- No, és la teua mare, que tot i que avui no toca ha vingut...

- Ah... -Féu, tota desil·lusionada. Saludà amb la mà la seva mare, que es quedà tota la tarda amb la seva filla, en silenci, mirant com aquesta observava el repicar de les gotes de pluja contra la finestra, igual que les llàgrimes que rodolaven per les seves galtes, amargues i tristes...

"23 de gener de 2006

Per què encara no has vingut? Fa molts dies que t'espero. Gairebé no puc dormir a les nits. On t'has ficat!? La meva mare ha deixat de donar-me setmanada, diu que no vol que t'escrigui més cartes. No ho entenc!! Diu que el fet que t'escrigui cartes fa que estigui pitjor, però no hi trobo la relació. Els metges estan molt preocupats, no deixen de fer-me proves i m'injecten de tot per dormir. Però no puc! Sornio amb tu, i em desperto, però mai hi ets! Per què m'ho fas, Dyane?! Estic malalta! La mare torna a venir cada dia, però no la vull a ella, et vull a tu! Vull que em vinguis a veure i que em diguis que em recordes, que no t'has oblidat de mi!! L'estúpida de la Sylvia diu que haig de relaxar-me, que no haig de pensar tant en tu, que tinc altres amics. Altres amics? Aquesta tia no sap el que diu. Jo només vull veure't a tu, Dyane, a tu, la meva millor amiga... El senyor Ramon s'està morint. Delira cada nit, i això tampoc m'ajuda a dormir. A vegades passejo pels passadissos de nit. Hi ha unes vistes de Barcelona precioses... però sense tu al meu costat no valen res! Saps què Dyane? Que ja pot venir la meva mare cada dia, que ja es pot morir el senyor Ramon, que ja em pot portar deu quilos de pizza la Sylvia... que si tu no ets amb mi, no valdrà la pena... Vine, Dyane, t'ho suplico per favor..."

Va tancar la carta en un sobre, com tantes altres vegades. Ja era rutina. Començà a tocar el timbre que cridava la infermera. Sylvia corregué a trobar-la. Entrà a l'habitació exasperada.

- Què passa, Gina!? – l'arribà corrents al seu costat

- Envia això – li digué amb una impassibilitat total, mirant endavant.

- Altra cop la Dyane, Gina? Mira... no li puc enviar...

- Com que no li pots enviar?! Per què no?! No puc contactar amb la meva millor amiga?! No puc? No se'm permet?!? Sou tots una colla d'estúpids!! No m'enteneu – començà a cridar, i la Sylvia avisà els altres metges de guàrdia. Eren les dotze de la nit. El senyor Ramon, per sort, era a la UVI. Els metges arribaren i immobilitzaren la Gina, li taparen la boca, i reduïren els cops de punys i les puntades de peu que ella llançava a l'aire. Li injectaren anestèsia perquè dormís. Sylvia seguia els moviments amb els ulls plorosos, des de la porta.

Amb la carta a les mans, es dirigí al despatx del doctor Stean. Sabia que el trobaria allà, aquella nit s'havia quedat a revisar el cas de la Gina. Picà a la porta.

- Endavant – digué una veu des de l'interior. Sylvia entrà plorant. – Altre cop la Gina? – Sylvia assentí lentament amb el cap, i li entregà la carta al doctor Stean – Altre cop Dyane...

- Doctor... no puc suportar-ho... l'han tornat a anestesiari... això li està fent molt de mal. Només cal llegir les primeres cartes... tan alegres... i ara... ara tan... tan tristes – plorà més fort. Deixà la carta sobre una pila de sobres oberts amb el mateix destinatari i el

mateix remitent... "A Dyane, de Gina" i mirà plorosa els munts de cartes. Negà lentament amb el cap... – Doctor... li hauríem de dir que la Dyane...

- Que és una imaginació seva? No... aquest no és el procediment, Sylvia... A vegades ser l'hospital psiquiàtric amb més prestigi del món comporta haver de patir... I en aquest cas pateixes tu, pateix la Gina i en el fons, pateixo jo. No m'agrada fer servir la gent com a conillets d'índies, però els seus pares hi estaven d'acord... És una malaltia poc coneguda que cada vegada s'extén més per tot arreu... n'hem de buscar les arrels, saber d'on prové... aquesta noia tenia prou amics com per haver-se'n d'inventar una... – Sylvia plorà més – Sylvia... pensa-hi fredament, és un experiment com tants altres... Oh, vine aquí... – Sylvia s'acomodà entre els braços del doctor. Aquest girà la cadira cap al gran finestral. Ell, en la seva profunda calma, i Sylvia, en el seu silenciós plor, observaren com les volves de neu queien del cel, cobrint, lentament, Barcelona d'una blanca capa de neu, mentre pensaven en aquella nena que patia dia rere dia... a l'espera d'aquella amiga que no arribaria... i van plorar.

Tatiana Duño i Cervantes

GRÀCIES A TU

Obro els ulls i torno a la realitat. Per uns moments havia arribat a pensar que tot això no era real, però sí que ho és. Vull confirmar que no estic dormint, i em pessigo i em faig mal. Dono un cop d'ull al meu voltant, i encara sóc a la festa, que tot just acaba de començar. Nombroses pampalugues constants de mil i un colors segueixen il·luminant aquesta immensitat de cossos que es mouen al ritme de la música. Jo ballo i mai no pararia, i en Vila és al meu costat. Segueixo la seva figura i observo com es mou, la seva expressió radiant, com salta d'un cantó a l'altre i com intenta que jo el segueixi. No fa gaire que el conec, però és un noi fantàstic, i no em cal més temps per a saber-ho. Amb ell m'ho passo bé, i el miro i veig que m'agradaria saber més coses d'ell, conèixer-lo de més a prop, saber què el preocupa i què és allò que pensa, ara mateix. Ell també em mira i els seus ulls brillen com mai, i em fixo en aquest verd intens que no em treu la vista del damunt, el verd dels seus ulls. Aquest migdia m'ha trucat perquè vingués a la festa, volia veure'm, i jo també ho volia. –Vols un suc de pinya? –em pregunta –tinc la gola seca! Faig que sí amb el cap, i m'agafa de la mà. És el primer cop que ho fa i noto una estranya sensació que em recorre tot el cos. –Anem, “bitxu” -i riu. Veig com intenta obrir-se pas entre la multitud, i de mica en mica ens dirigim cap a la barra, situada a l'altre extrem de la plaça. Som a Gràcia, el seu barri, i és Carnaval. Em fixo en un dràcula que comprova que encara no ha perdut la dentadura, veig com un àngel es col·loca unes enormes ales fetes de plomes, un grup de pirates amb un pegat als ulls, uns gats que s'acaricien els bigotis, una ballarina que gairebé perd el tutú...en fi, milers de disfresses que omplen la plaça. Per fi arribem a la barra, i en Vila demana els sucs de pinya. – Vaja, només en queden de taronja -diu una veu. El cor em fa un bot i de sobte comença a bategar molt de pressa, aquesta veu... no pot ser! Alço la vista i el veig allà, veig el noi de cabells arrissats que ens està despatxant. De sobte només vull marxar d'aquí, tant se val on, estic massa nerviosa i no tinc temps per pensar, noto por i exaltació al mateix moment, vull fugir, vull desaparèixer! Sense pensar agafo en Vila pel braç amb força i l'arrossego unes passes més enllà. El temps s'ha aturat però el meu cor no para de funcionar, i no sé què fer. Llavors, li giro l'esquena al cambrer, no vull que em vegi. Ara farà mig any que vaig estar sortint amb ell, i sí, és aquest noi! En Cesc és el noi que tant vaig estimar i que ara tant odio després d'haver-lo conegut millor. Ara ja ni recordava la seva existència, però van passar coses massa fortes com perquè no l'hagués reconegut. Pensava que ja mai més el tornaria a veure, l'havia oblidat, però aquest devia ser un desig massa bonic com perquè es fes realitat, tard o d'hora me l'havia de trobar... Però si us plau, que no em vegi, això no, que encara seria capaç de fer alguna bestiesa... Deixo estar les meves cabòries

i torno altre cop a la realitat. En Vila em mira encuriolit. –Què fas? -riu. Em mira molt sorprès, i sembla com si no sabés què dir després de la meva estranya reacció. – Que no en tenen, de pinya -ric, anem a la parada d'allà i assenyalo unes taules situades al fons de la plaça que venen entrepans i begudes, i el nerviosisme i les ganes de fugir d'allà em fan agafar-lo altre cop de la mà. En Vila em mira sorprès uns instants, i té els ulls ben oberts. Somriu, em segueix, i sembla convençut. Mentre camino penso amb en Cesc, el cambrer. Em fa molta ràbia, i no vull recordar-lo, però m'és impossible. Encara recordo els dies en què ens veiem... com de bonic era tot al principi, i el mal que em va acabar fent. Sense adonar-me'n em va tenir sota el seu poder, jo em trobava sota el seu control i feia tot el que ell volia en tot moment, ja no era ni jo mateixa. Només estava pendent d'ell i la meua vida només tenia un únic sentit, i ell era tots els meus objectius. Jo no era conscient del que realment passava, i vaig deixar de veure la gent que estimava, els amics, la família... Vaig abandonar- ho tot i tothom, i quasi mai era a casa perquè em passava el dia amb ell. Casa meua era un infern, i els meus pares ja no sabien què fer perquè el deixés. M'havien prohibit veure'l però jo m'escapava sempre que podia, i no tornava fins a l'endemà o a vegades potser fins al cap de dos dies. Tampoc m'entretenia a trucar-los mai per explicar-los on era, sinó que apagava el mòbil perquè no em localitzessin. Penso en aquesta època i és molt propera, però jo la veig molt llunyana, és com si no l'hagués viscut realment, però sé que ho vaig viure tot, veig un any de la meua vida que no vull recordar mai més... Sortosament sona una cançó molt animada que em fa desfer els records en un calaix, i m'oblido dels malsons i de tot, i per fi torno en mi mateixa. Miro en Vila i em sento feliç de ser aquí amb ell, és tan diferent d'en Cesc, amb ell em sento jo mateixa, i quan sóc amb ell m'ho passo d'allò més bé. Ja feia molt de temps que no tenia aquesta sensació, feia molt de temps que ja no em sentia contenta, protegida, per estar al costat d'algú que no fos en Cesc. Passem per una parada que em crida l'atenció, tota ella és plena de petites llumetes de coloraines, és una botiga de disfresses. Un munt d'antifaços, de capes, de màscares i de perruques de tota mena capten l'atenció de la gent que encara no s'ha disfressat. En Vila s'atura, em tapa els ulls i sento com compra alguna cosa, però no puc veure què és. Noto com em col·loca alguna cosa damunt el cap, i és una corona. – La princesa més guapa de la festa -em mira, i riu. Llavors, recordo el Carnaval de l'any passat. Per mi va ser un dia qualsevol, en Cesc no volia que anés disfressada. Deia que així cridaria molt l'atenció, i que ningú s'havia de fixar amb mi, només ell podia fer-ho. Abaixo la vista, i observo la faldilla que porto, és curta. –Em queda bé? -pregunto pensativa a en Vila. –El què, la faldilla? -i me la mira, sorprès. –A tu tot et queda bé! Llavors, em sento més tranquil·la. En Vila sempre està content, sempre riu, i em transmet la seva energia. En Cesc, en canvi, no reia mai, no reia com en Vila, i no em deixava portar faldilla, només si era llarga. A vegades em feia por, i jo no gosava dir-li res. No volia que em fes mal. Recordo que moltes vegades m'havia humiliat, recordo com m'havia tractat després de veure'm amb faldilla, recordo com s'havia enfadat, i com m'havia

deixat plantada al mig del carrer, em feia sentir avergonyida, culpable. Sospiro, i miro en Vila. Em sembla que em mira de reüll, m'observa. Estàs pensativa -em diu, vine, i m'agafa de la mà, i em porta al centre de la plaça. Fem unes quantes fotografies a la gent, i es treu el palestí del coll, i me'l posa. – Va, que fa fred- i somriu. De sobte torno a tenir una sensació d'aquelles estranyes, una sensació que només sento quan sóc amb en Vila. M'agradaria estimar altre cop, com abans, estimar de veritat. Amb en Cesc no vaig aprendre a estimar, vaig aprendre a témer, a tenir por, a patir, a plorar, a donar i a no rebre res a canvi. Vaig aprendre a fer malbé la meua vida. Després de deixar-lo vaig començar a recuperar tot allò que havia perdut de mica en mica, i inconscientment he anat evitant qualsevol tipus de relació amorosa, però ara vull tornar a estimar, m'agradaria tornar a ser jo mateixa en tots els sentits, sentir que en Cesc no ha tingut cap influència sobre el meu present, saber que només ha estat una manera per no tornar a caure mai més en una situació igual. -Anem a seure una estona? -pregunto a en Vila. Ell assenteix amb el cap, i sembla cansat. M'agafa de la mà i comencem a obrir-nos pas entre la multitud, tanta gent m'ofega. Sortosament, no ha passat molta estona i trobo un banc. -Seu aquí, "pitufa" -riu mentre m'assenyala que m'assegui damunt seu. El miro als ulls i no vull fer altra cosa que això, veig el seu cos, el seu somriure, sento una atracció cap a ell molt forta, tanco els ulls i m'assec damunt seu. Deixo passar uns segons, torno a obrir els ulls, i el miro fixament. Riu i em fa riure a mi també. Noto com em toca a poc a poc i com m'agafa per la cintura. Noto com em mira. -Deixa-me'l una estoneta -em diu, i m'assenyala el palestí -ara fa vent... -Pobret -dic jo, i ric. Li poso perquè no tingui fred, i somriu. -Abraça'm -diu fluixet. -Què? -pregunto, no sé si ho he sentit bé. -Abraça'm si tens fred -repeteix, també fluixet, però riu, i em pessiga la galta. No sé si fer-li cas, però ho faig. Reclzo el cap sobre el seu pit, i l'abraço. Penso amb en Cesc i decideixo oblidar-lo per sempre, ja mai més pensaré en ell, ja m'és tan indiferent... Ara tinc una vida pròpia i ja no depenc d'ell... Ell és el passat, i em sento orgullosa de mi mateixa, no ho sé... em sento capaç de fer qualsevol cosa, em sento amb força i lliure... Recordo l'últim cop que el vaig veure, ja feia un temps que l'havia deixat, però es va presentar a casa, sense permís, després d'haver esbotzat la porta. Recordo els crits de la meua mare: -En Cesc, en Cesc! -cridava, i recordo com desesperada vaig córrer cap al lavabo i em vaig tancar amb baldó. En Cesc cridava i donava cops a la porta. La paret tremolava, i jo cridava i plorava. Va fer una esquerda a la porta, que cada cop es feia més gran, i jo encara cridava més fort. Estava totalment nerviosa, perduda i desesperada, i tornava a tenir por, molta por. Els malsons encara no s'havien acabat, i pensava que em volia fer mal, s'havia trastocat i potser allò ja no ho explicaria a ningú. Ell cridava i volia que sortís, estava desesperat i em demanava que tornés a sortir amb ell, m'amenaçava amb el seu suïcidi. I també cridava, i repetia que aconseguiria que fos seva, que no seria de cap altre que no fos ell. Sospiro. Encara no m'he mogut, i sento l'escalfor d'en Vila, la seva olor... Ara voldria que en Cesc em veiés així, i no m'importa la seva reacció perquè ara em sento més forta i més poderosa que

ell, sento que puc fer qualsevol cosa, coses que ell no volia, sento que li puc i vull portar-li la contrària, sento que em fa molta ràbia, i sento que sóc lliure. Però no sé per què penso amb tanta força...potser és una resposta de feblesa, potser és odi, potser vull venjar tot el que em va fer. Alço el cap i miro en Vila. Somric, és impossible que sigui això, abraço en Vila perquè vull, no ho faig per en Cesc, és impossible, i aquest cop ja no tinc dubtes. - Anem a ballar una estona? - li demano. - Sí! - crida ell, se'l veu animat. Tornem a la plaça, i la música encara sona. La gent no està cansada, i segueix ballant. Decidim quedar-nos al centre de la plaça, i comencem a ballar. Miro en Vila, i riu. Segueixo els moviments del seu cos, i es fica darrere meu per ensenyar-me alguns passos. - Ah! - cridà, m'has trepitjat! Jo em giro, i miro en Vila. L'expressió de la seva cara és còmica, i de sobte fa un posat seriós. Durant uns instants, només el veig a ell i només el sento a ell, m'oblido de la resta i l'observo. Els cabells negres despentinats, aquests ulls que no em treuen la vista del damunt, aquests llavis que voldria per mi, aquesta expressió radiant... m'agrada, molt, i em fa riure. Ric per aquesta situació, ric perquè ja torno a ser jo. – T'estimo... - dic. Tenim els altaveus a prop, i no em sent. L'agafo pel braç i començo a córrer, i me l'emporto, lluny. - T'estimo! El miro i un somriure li omple la cara, els ulls li brillen com mai. –T'estimo, t'estimo, t'estimo...! - repeteixo, i no pararia mai de dir-li. Torno a riure, tenia raó. Ja no tinc por, ja torno a ser jo mateixa, com abans, he après a decidir per mi mateixa i a partir d'ara ho seguiré fent així...i he après a estimar! I aturaria el temps, em quedaria tota la nit així, mirant en Vila, que se m'acosta. Noto els seus llavis sobre els meus, el seu cos, la seva escalfor, i aturaria el temps un altre cop i no em mouria mai d'aquí. – Gràcies, Cesc - penso, i encara és a la barra, i ja no tinc por.

TEMPS DE DUBTES

- Sembles un marica!

Aquesta expressió li rondava pel cap des de feia uns dies. Era un comentari que havia fet el seu entrenador a en Denis, un company de classe que jugava al mateix equip de futbol que ell. Segurament si l'hagués fet un any enrere ell ni s'hagués immutat, li hauria semblat una expressió com una altra, no massa amistosa ni agradable, això és clar, però no li hauria donat cap importància. Però no, l'entrenador havia fet aquell comentari uns dies enrere i en Sergi continuava donant-li voltes. Se sentia trist, per què havia d'afectar-li tant aquell comentari?

Tot havia començat uns mesos enrere quan amb els col·legues van començar a sortir a discoteques. Les típiques discoteques de tarda on es reuneixen molts joves que ballen i coneixent gent nova. En Sergi tenia disset anys i com la majoria de nois de la seva edat sortia amb el seu grup d'amics i, com deia abans, començava a anar a ballar a discoteques. Les primeres vegades que hi va anar s'ho va passar d'allò més bé. No és que li entusiasmes ballar, és més, a ell mai li havia agradat ballar. Quan va dir per primera vegada a la seva mare que anava a una discoteca, ella es va fer un tip de riure! Però bé, anava a la discoteca i així xerrava amb els amics, coneixia gent i si ho volien, feien una mica el burro, que allà no els deia ningú res. Doncs bé, al principi tot anava bé. Però tot va començar a embolicar-se quan, al cap d'unes setmanes va notar que els seus amics anaven a la discoteca i no només xerraven i feien l'idiota sinó que tenien una debilitat més, les noies. I a ell, de moment, les noies ni li interessaven ni li atreïen. Al principi ell no ho notava, simplement se sentia com fora de lloc, com si no entengués els seus amics, com si no compartís els mateixos gustos que ells. Però intentava imitar-los per no sentir-se diferent. Ells anaven a la discoteca i sortien amb números de mòbils de noies que els havien agradat o amb les seves adreces de correu electrònic. En Víctor, un dels seus millors amics, ja feia unes setmanes que sortia amb una noia que havia conegut a la discoteca i l'Àlex estava penjat d'una altra. Aleshores li deien, i tu què Sergi? Quina noia t'agrada?

Passades unes setmanes s'adonà que no li agradava sortir els dissabtes a la tarda amb el seu grup d'amics de sempre. S'àvorria, els seus amics tenien únicament dos temes centrals de conversa: el futbol i les dones. I quan parlaven de futbol, per en Sergi perfecte, però quan treïen el tema dones, en Sergi s'adonava que ell no sabia opinar-ne, que no li

atreïen el més mínim, que se sentia incòmode parlant d'això amb els seus amics ja que explicaven sentiments que ell no compartia. La distracció més gran dels seus amics en aquell moment era anar a la discoteca i seure als sofàs i veure a quina noia podien demanar-li el nom i el número de mòbil. I anaven comentant: - Mira, aquella, aquella!

Se n'adonà que mentre els seus amics miraven, comentaven i comparaven pits i culs de noies, ell preferia fixar-se, per molt que no ho volgués reconèixer, en altres nois. D'això no se n'adonà d'un dia per l'altre, de fet, encara en aquell moment no ho volia reconèixer, sinó que va anar veient durant mesos que no tenia la mateixa debilitat que els seus amics per les noies. A ell li queien bé, li semblaven maques, bones noies, però res més. Al principi, només estava desconcertat, estranyat però es va començar a preocupar de l'assumpte quan va notar que se sentia atret pel cambrer de la discoteca:

Sí, sí el cambrer. No la cambrera.

Un noi atret per un altre noi, allò era impensable per en Sergi, un noi de disset anys immers en una societat on encara els homosexuals no són del tot ben acceptats, tot i que s'ha lluitat i avançat molt per aconseguir-ho...

En Sergi no s'ho va prendre gens bé! Es va enfadar amb ell mateix, es feia fàstic, sabia que si ho deia als seus amics l'insultarien, es riurien d'ell i el deixarien de banda. No volia acceptar que li agradaven els nois, no volia ser un "marica" com el seu entrenador havia dit. Estava trist, decebut amb ell mateix. "Per què havia començat a anar a discoteques?", pensava en Sergi, "podria haver continuat fent el que havia fet sempre amb els seus amics els dissabtes a la tarda: un partit de futbol, uns jocs a l'ordinador... Si no hagués anat no li hauria passat allò".

Durant uns dies va estar molt distant dels seus amics, a les hores del pati se n'anava al lavabo i quan sortia al pati no deia ni una paraula. Quan quedaven ell no hi anava i, fins i tot no va anar durant una setmana a l'entrenament de futbol per por de sentir-se atret per un dels seus amics. Es repugnava a ell mateix, no volia acceptar-ho, havia de fer alguna cosa per posar fi a aquell, per ell, problema que feia que fos infeliç. Els seus dos millors amics se'n van adonar i, un dia van anar a parlar amb ell.

- Què et passa? - va preguntar en Víctor. Últimament estàs diferent, estàs trist, no véns al futbol, no estàs amb nosaltres a l'hora del pati i a sobre els dissabtes prefereixes quedar-

te a casa que venir a la "disco". Quina mosca t'ha picat nano?

- Res... He tingut feina - va mentir en Sergi. - La setmana que ve és la setmana d'exàmens i necessito aprovar-los.

- No m'ho puc creure! - va dir l'Àlex amb cara de sorpresa, - des de quan has preferit estudiar que sortir amb els amics, jugar a futbol i quedar amb noies eh!? Si sempre t'ha donat igual suspendre o no! Què et passa? Ahh... no serà perquè encara no t'has "menjat un rosco" des que anem a la "disco" no?

- Clar! - va exclamar el Víctor - tots hem tingut la nostra aventura amb alguna noia i, ara que hi penso, tu ets l'únic que no has estat amb cap! És això, oi? Per això no vénis ni a l'hora del pati, perquè allà és on expliquem els detalls i com que tu no tens de qui parlar.. Però no et preocupis "tio" el cap de setmana que ve, com que em dic Víctor t'aconseguint una noia "de bandera"! I alegre la cara d'una vegada home!

Va estar donant voltes a aquella conversa durant els dies posteriors i va pensar que potser si estava amb una noia "de bandera", com deien els seus col·legues, se li despertaria la passió per les noies, que confiava que apareixeria, però que encara no se li havia manifestat i així reconduiria els seus sentiments cap a, segons ell, el bon camí. Així que va anar a la discoteca disposat a estar amb una noia.

I pensareu:

- Quin error!

Però jo no sé si considerar-ho com un error.. Diem que va ser l'error que va ajudar en Sergi a adonar-se'n que no podia amagar-se ni fugir dels seus propis sentiments...

Els seus amics van complir la seva promesa i van presentar-li una noia guapíssima. La veritat és que a més d'un els hauria agradat estar amb ella. En Sergi i ella van xerrar durant una estona i ell la va convidar a beure un refresc. Es deia Laura. La veritat és que no només era guapa, sinó molt simpàtica. Tot i que estaven una mica tallats, van riure i explicar-se gran part de les seves vides. Els seus amics l'anaven mirant i li anaven fent senyals que volien dir " Va! Llança't! Ja la tens, és tota teva!" Però ell la mirava i s'adonava que no li agradava com a "nòvia", sinó com a amiga. Com a una persona a la qual li podia explicar tot el que li passava. Però estava tan bé parlant amb ella al seu costat que no

sabia si era atracció o únicament amistat. I pensar que hi havia la possibilitat que fos atracció va fer que estigués més content. "Ho veus Sergi?" es deia a ell mateix, "també t'agraden les noies home!" Per primera vegada en molts dies no estava enfadat amb ell mateix. Tenia ganes de conèixer a aquella noia, simplement perquè li inspirava confiança, bon rotllo... Estava content, no se sentia tan "bitxo raro" com els dies anteriors. La Laura li explicava els seus anteriors amors i, estava molt bé amb ella xerrant. I.. això seria per alguna cosa no? Però, mentre ell estava distret amb els seus pensaments, ella se li avançà i li va fer un fort petó als llavis. Ell es va quedar desconcertat, veia els seus amics de fons que li tornaven a fer senyals de victòria. Però ell realment estava còmode en aquella situació? Aquell petó el va sorprendre tant que va tirar-se enrere i, quan ella se li apartà, va agafar les coses i va marxar, deixant enrere la Laura i la cara estranyesa dels seus amics.

Quan va arribar a casa, tota aquella felicitat que havia sentit en parlar amb la Laura s'havia convertit en ràbia. Havia estat molt còmode parlant amb ella, per un moment fins i tot havia sentit com si li agradés, però no. Aquell petó li va confirmar que ell s'havia sentit bé amb ella perquè li havia semblat que no buscava un simple rotllo amb ell. Sinó que buscava amistat, que era el que ell realment necessitava. Mentre parlaven, per un moment, s'havia sentit com si fos un dels seus amics, com si sentís igual que ells. Però el maleït petó va fer que es tornés a sentir diferent. No li havia agradat gens! I això l'espantava i l'incomodava. S'hauria passat tota la tarda amb la Laura, sí, però no petonejant-se! Només pensar-ho se li removia l'estómac. Ell hauria preferit passar l'estona parlant de les seves coses, criticant el noi que l'havia deixada, rient.. com havien estat fent fins al moment en què ella va.... En fi, no volia pensar-hi més. Però no podia treure-s'ho del cap. Què els diria als amics? Es trobava en una situació molt incòmoda.

L'endemà va rebre un missatge al mòbil. Era de la Laura i deia:

Hola Sergi!

M'ha donat el teu número de mòbil en Víctor, espero que no t'importi.

Ho sento per l'altre dia, pensava que era el que tu volies. T'agradaria quedar per parlar-ne? No tornarà a passar. Un petó. Adéu. Laura.

En Sergi va pensar-s'ho. No és que tingués moltes ganes de veure-la un altre cop però, pobra noia. Li havia demanat perdó i l'únic que volia era que en parlessin. Ell es va imaginar altre cop allà amb ella i... se li va fer un nus a la gola. Per res del món volia que se li tornés

a llançar! Però per altra banda sí que li venia de gust parlar una estona amb ella com havien fet aquell dissabte. És més, feia bastants dies que no sortia i li agradaria tornar a xerrar amb ella com si res hagués passat. Però clar, sí que havia passat! "Però Sergi," es deia a ell mateix, "recorda que ella també se'n penedeix". Així que va agafar el mòbil disposat a contestar, quedarien el dissabte següent a la terrassa d'en Pepe, que era un bar molt cèntric. Va contestar l'sms i mentre llegia a la pantalleta del seu mòbil: Missatge enviat, va adonar-se que... "Què li diria sobre el petó? No estava preparat per reconèixer, i menys a una altra persona a la qual coneixia molt poc, la seva orientació sexual. No podia confessar-li una cosa així, i menys a la Laura que, què pensaria d'ell? A més ella era una molt bona amiga d'en Víctor i segur que li diria i aquest ho diria als altres amics i aquests a la resta de gent, inclòs el seu entrenador... només de pensar-ho se li posaven els cabells de punta, allò no podia ser, estava claríssim que no els diria mai res de tot allò! Ni als seus amics, ni als seus pares, ni a ningú! Què li dirien? Què pensarien d'ell? No volia ni podia enfrontar-se a una cosa així! I el seu pare? Com s'ho prendria? Ja s'estava imaginant la cara que posaria... primer es quedaria callat, després es posaria tot vermell i per últim començaria a cridar... I no volia ni imaginar-se el seu entrenador... El faria fora de l'equip! Sempre deia que no volia "mariques". Però ell no era un "marica"! Ell era el mateix Sergi de sempre, continuava jugant a futbol igual, parlant igual... per què se sentia diferent si era exactament la mateixa persona? Per què se sentia tan incomprès? Tan desgraciat? Tan indefens davant del risc de no ser acceptat per les persones que estimava? Tenia por de decebre-les? Tenia por que el tractessin diferent? Per primera vegada, durant molts anys es va posar a plorar... Cancel·laria la cita.

Era diumenge. Estava estirat al llit i els ulls li cremaven, havia estat una llarga estona plorant. De sobte, els sorolls de plats i olles que venien de la cuina, el varen fer reaccionar al recordar que la mare estava preparant un dinar deliciós ja que, no era un diumenge qualsevol, avui arribava la Marta, la seva germana, des de l'Argentina, on havia estat estudiant durant 9 mesos. No venia per quedar-s'hi, la beca que li havien atorgat era per dos anys, era només una visita, encara li quedaven un munt de mesos per acabar el curs que havia anat a fer allà, però, per fi havia trobat uns dies per anar a visitar-los! El viatge des de l'Argentina era llarg i car, però la seva il·lusió per venir havia pogut amb tots aquests entrebancs, havia treballat de valent per pagar-se el viatge i ja estava a punt d'arribar... A més, no venia sola! Venia acompanyada. Els havia explicat la mare que havia parlat amb ella i li havia dit que havia conegut un noi, i ja feia 5 mesos que sortien. Segurament el motiu d'aquell viatge eren més les ganes de presentar-lo i ensenyar-li la nostra ciutat que una altra cosa. Però bé, el fet és que la veuria després de molt de temps i... en Sergi en tenia unes ganes boges.

El matí li va passar volant... estimava molt la seva germana i volia que en retrobar-se, ella se sentís orgullosa d'ell, així que es va dutxar, vestir, va arreglar amb molta cura la seva habitació i va ajudar la mare a parer taula... I de sobte, va sonar el timbre... i ja tenien la seva germana i el seu xicot a casa. Van abraçar-se, parlar, riure... Va ser un dinar d'aquells que comencen a les dues del migdia i no acaben fins passades les cinc i va acabar a aquella hora perquè els pares van retirar-se a fer la migdiada i en Maximiliano, que es com es deia l'argentí, també es va adormir al sofà mentre veien, els tres, una pel·lícula, no gaire bona, que feien a Antena 3 perquè no havien pogut mirar una pel·lícula boníssima que feien a TV 3, ja que el pobre argentí no entenia res de català! Així que per compassió van posar una cadena espanyola. Encara que, al primer quart d'hora de pel·li, ja estava roncant el "tio". Van mirar una estona la tele però, la pel·lícula no els agradava i, la de TV 3 ja havia començat, o sigui que la Marta va demanar-li que l'ajudés a desaparar la taula i així podrien parlar una estona.

- Segurament ja t'ho hauran dit, i no vull semblar la iaia Teresa però, has crescut moltíssim!
- va dir la Marta. - Què tal et va tot? Va explica-m'ho tot, ara no cal que vagis de bon nen com aquest migdia a taula, de germà a germana, eh! Què tal et va la vida i els estudis?

I van estar parlant d'estudis, de futbol, dels amics, dels pares, de l'institut i...

En Sergi, sabia que la seva germana estava morint-se de ganes de preguntar-li: per les noies? Però no ho havia fet encara. Suposava que era perquè ell no li havia donat l'oportunitat de fer-ho però.. tard o d'hora aquella pregunta havia d'arribar i així va ser:

- I com va amb les novietes eh?!

En Sergi la va mirar i va preguntar-li:

- Marta, tu ets feliç amb en Maximiliano?

- Quin canvi de tema, no et lliuraràs eh! Però bé, ja que ho preguntes, sí, es clar que sóc feliç.

- I a què creus que és deguda aquesta felicitat? Tu vols estar amb ell? Estàs segura que t'agrada? O simplement és un més del munt de nois amb els que has estat?

- A veure Sergi, jo no sé si en Maximiliano serà l'home de la meua vida perquè això mai no es pot dir. No sé com estarem d'aquí a deu anys, i ni tan sols puc tenir la seguretat de com estarem d'aquí a dos mesos, però pel que fa a aquests moments doncs, està clar que estic amb ell perquè me l'estimo, perquè jo vull estar amb ell i ell vol estar amb mi. Perquè el vaig conèixer i em va agradar i sóc feliç perquè estic amb ell i estic fent el que m'agrada a l'Argentina..., haver-lo conegut, haver pogut triar per mi mateixa el que m'agrada i el que no, em fa sentir independent. Ja no depenc dels pares, visc amb ell allà i tot em va molt bé i a més sóc feliç de poder estar ara aquí, amb vosaltres gaudint d'aquesta visita i del vostre "carinyo".

- Què et passa? Tens problemes? La mare ja m'ha dit que últimament et veia distant amb tothom. Explica-m'ho, què et preocupa? Sergi, sóc la teua germana gran, qui et podrà comprendre millor?

En Sergi mirava cap al terra i, amb un fil de veu va dir:

- Només si em promets que no t'en riuràs de mi, no ho diràs a ningú i que digui el que digui em veuràs com el mateix noi que sempre has vist...

- Et continuaré veient com aquell nen impertinent i molest que es fa dir el meu germà petit - va contestar somrient la Marta - És clar que sí, home. Digue'm. No diré res, tens la meua paraula.

- Des de fa un temps he començat a sortir amb els amics els caps de setmana, anem a discoteques i a altres llocs. - va dir a poc a poc en Sergi, com si estigués escollint, amb molt de compte les paraules adients per explicar-li tot a la seva germana. - Bé doncs, també comencem a sortir amb noies. Ells les coneixen a les "discos" i després es truquen i es veuen i més d'un surt amb alguna d'elles. - Anava parant i anava mirant la seva germana que havia parat de fregar els plats i se'l mirava com dient: continua. - La cosa és que - va continuar en Sergi - últimament... de cop va parar de parlar i va marxar a la seva habitació.

La Marta el va seguir. Va obrir la porta i se'l va trobar estirat al llit amb el cap amagat entre els braços, va seure al seu costat i li va preguntar dolçament:

- Què et passa Sergi?

En Sergi sense mirar-la va dir:

- Me n'he adonat que no m'agraden les noies com als meus amics, ells volen petonejar-se amb elles i jo no. No m'atrauen, no m'agraden! - va cridar i es va posar a plorar.

Ella el va abraçar i quan ell va estar una mica més tranquil va dir-li a cau d'orella:

- I què? Sergi això no et canvia! No a tots ens agrada el mateix, les persones som diferents! Des de fa molt de temps se'ns ha inculcat que l'única parella possible era la formada per un home i una dona però, no sempre és així. Et deus sentir diferent i, entenc que tinguis por, molta por d'enfrontar-te a aquesta societat que no t'ho posa gens fàcil, però has de ser valent i no avergonyir-te del que sents. Molts homes, en la història, han estat homosexuals i això no els ha impedit ser igual d'intel·ligents o més que la resta d'homes. El més important és que t'acceptis a tu mateix. Si no no aconseguiràs ser feliç. El primer pas per aconseguir la felicitat passa per conèixer-nos a nosaltres mateixos i acceptar-nos tal com som, diferenciar, per poder escollir lliurement, entre el que ens agrada i el que no, saber el que volem o el que esperem d'aquesta vida...

- Clar, per a tu tot això és molt fàcil - va dir en Sergi - però imagina't com s'ho prendrà el pare! I els meus amics? Els perdre a tots! I jo no podré ser feliç si per molt que m'accepto a mi mateix deixo de fer el que m'agrada i d'anar amb la gent amb qui em trobo bé. Si els dic això als amics, tu creus que voldran seguir sortint amb mi? Seré la rialla de tothom!

- I què prefereixes? Continuar sempre així? negar els teus sentiments? amagant-te i plorar pels racons? Així sí que no aconseguiràs ser feliç! No ho veus? La gent que t'estima ho acceptarà, incloent-hi al pare, és clar, potser al principi el sorprèn i es queda sense saber què dir-te però t'entendrà. Has de saber que molts dels amics que tens ara no són amics de veritat, d'aquells que sempre estan al teu costat passi el que passi, són amics, d'aquells que jo anomeno "companys de trajecte", o sigui aquells que estaran amb tu mentre aneu a la mateixa classe, però que un cop us separeu no seguireu mantenint la mateixa relació. O són amics d'aquells que quan tot va bé, perfecte, però quan tens un problema desapareixen. Únicament aquells amics amb els qui sempre pots comptar, encara que estiguin molt lluny, que t'accepten tal com ets de la mateixa manera que tu els acceptes a ells i t'ajuden sense demanar res a canvi, només aquests són els amics de veritat i Sergi, t'ho asseguro, només aquests són els que valen la pena. Els amics de veritat et veuran com el mateix Sergi de sempre i seran els que no es riuran de tu. Si en aquest moment consideres que cap dels teus amics t'ajudarà... Això vol dir que no valen la pena, en absolut. Ets jove Sergi, ja trobaràs altres amics que t'acceptin! I pel que fa al futbol, què et penses que no hi ha jugadors homosexuals als equips de primera divisió? És clar que sí! Però no ho diuen per vergonya o pel mateix que tu, perquè pensen que els faran fora de l'equip. I et penses que

són feliços anant sempre amb noies per dissimular la seva orientació sexual?

No t'has d'amagar! No passa res.

- Jo vull ser normal, no ho entens! - va dir en Sergi

- Sergi, ets normal! Sembla que consideris que ser homosexual és com una malaltia! I no! Això només ho pensen persones molt conservadores, que en la majoria d'ocasions no saben ni de què parlen. Però jo crec que a tu el que de veritat et fa por, de tot això, no és el fet d'haver descobert que la teva sexualitat et porta cap a indrets diferents als considerats com a normals, el que et fa por no és ser homosexual, sinó enfrontar-te a la gent que t'envolta i, per un cop germanet, mira per tu! Tens por de decebre'ls. Mira, entenc que et sentis així. Però jo estic aquí per ajudar-te, em sents? No vull que pateixis més...

Passada una bona estona, en Sergi escoltava, el xiuxiueig de la seva germana parlant, en el menjador, amb en Maximiliano que ja s'havia despertat, però ell, en canvi, continuava a la seva habitació. Estava assegut al llit i pensava en tot el que havien estat parlant amb la Marta. Va mirar el mòbil i va rellegir l'sms que li havia enviat a la Laura confirmant la cita que ella li havia proposat aquell matí i que, fins aleshores havia volgut cancel·lar però, ara començava a veure les coses més clares, aniria a la cita.

Entre els exàmens, els deures i la visita de la seva germana, a en Sergi li va passar la setmana volant i, quan se'n va adonar ja era dissabte. Havia quedat amb la Laura a dos quarts de sis davant la porta del bar i, com que havia d'agafar el metro i no volia fer-la esperar va sortir de casa a les cinc en punt. Va arribar quan encara mancaven uns minuts per dos quarts de sis però no va haver d'esperar-la molta estona. La Laura va arribar de seguida.

Van seure en una taula i van demanar dues coca-coles. Al principi estaven una mica tallats i per això els costava treure un tema de conversa però, a poc a poc van començar a parlar de mil coses: que si un professor l'havia suspès injustament, que si ella s'havia comprat unes sabates noves, que si volia tallar-se el cabell, que si això, que si allò altre... I així es van fer les vuit. En Sergi escoltava les campanes que indicaven que eren les vuit quan la Laura va posar-se una mica seria i va dir:

- Mira, no vull trencar tot el bon rotllo que hi ha hagut durant tota la tarda però... m'agradaria fer-te una pregunta que agrairia que contestessis sincerament. - El Sergi la va mirar, ella

va continuar. - Només m'agradaria saber per què vas retirar-te quan et vaig fer el petó? Ja sé que quasi no ens coneixíem i que va ser un gest una mica atrevit però, és per què no t'agrado?

En Sergi va desviar la mirada i va mirar cap a fora. Estava pensant quina excusa donar-li, de fet ja n'havia pensat unes quantes mentre hi anava. Li diria que li agradava una altra noia, o que no estava preparat per iniciar una relació... O algun pretext d'aquest tipus que li permetés sortir d'aquella situació sense la necessitat de deletar-se. Va sospirar. Anava a donar-li alguna d'aquestes excuses quan va venir-li a la memòria tot el que li havia dit la seva germana una setmana abans: "No t'amaguis, accepta't tal com ets, la gent que t'estimi et respectarà, si no ho fan, no valen la pena..." Va agafar aire i de cor, va dir:

- Laura, estic fet un embolic, no tinc clar encara cap on van el meus sentiments, però de moment sento que les noies no m'atrauen... o si més no, no m'atrauen com atrauen als meus amics.

Ella se'l va mirar, estava desconcertadíssima. Amb què li sortia aquell ara?!

- Si us plau Laura, intenta comprendre'm, no posis aquesta cara! Estic confús i això que acabo d'explicar-te no ho sap encara cap dels meus amics i t'agrairia que, de moment, em guardessis el secret, si més no, mentre esbrino les incògnites que tinc sobre mi mateix. T'agrairia també que no em tractessis com una persona diferent. Espero que aquesta amistat que hem començat no es trenqui perquè, de fet, sóc el mateix Sergi que vas veure a la discoteca i has vist arribar avui aquí. L'única cosa que canvia és que ara saps una cosa molt íntima meua, des de fa uns mesos estic descobrint que les noies m'agraden com a grans amigues però no em sento atret per vosaltres. Espero que això que t'he dit no canviï res perquè tu ets una noia que m'inspira confiança i amb la que puc parlar sense embuts.

Dit això, en Sergi, va aixecar-se, va fer un petó a la galta de la seva amiga, que encara el mirava estupefacte i va sortir per la porta del bar. A fora el sol s'estava amagant, no trigaria massa fer-se fosc, hi bufava una dolça brisa molt agradable. Va respirar fons. No sabia si el que havia fet estava bé o malament però, per primera vegada en molts dies, se sentia bé amb ell mateix. Aquella confessió li havia servit per desfogar-se i en aquell moment se sentia tranquil, alleugerit...

- Sergi! - algú el va cridar.

Ell es va girar i va veure la Laura que, des de la porta del bar, amb un somriure li cridava:

- Et va bé si quedem demà? – Ell va afirmar amb el cap i ella el va saludar dolçament amb el braç.

En Sergi es va girar i va creuar el carrer. Tenia un somriure dibuixat a la cara que li anava d'orella a orella. Estava molt orgullós d'ell mateix. Allò només era un petit pas cap endavant però, totes les coses comencen a poc a poc i, a ell, ara ho sabia, encara li quedava molt per fer, molt per esbrinar, molt per lluitar.

Adriana Sol i Redon

FLASHBACK

No se'n recordava de res ni de ningú del poble. Suposo que és per aquest motiu que hi va tornar. A més, quan la seva dona va morir, va decidir que havia de tornar enrere. Sol, la seva vida actual ja no tindria cap mena de sentit. Tot li recordaria a ella.

Tornar al seu poble natal, a la casa on es va criar de petit, semblava ser, al cap i a la fi, la millor opció. Així es retrobaria amb el seu passat, amb la vida abans de la Júlia. A més, res ni ningú se'n recordaria d'ell. Renaixeria en el mateix poble que el va veure créixer.

Va esperar a l'andana de l'estació com qui espera una altra oportunitat. Va agafar el tren de les dotze del migdia. El van acompanyar cent seixanta-tres passatgers. Va recordar el costum de la seva dona a escoltar les converses de la gent anònima que es trobaven en els seus viatges en ferrocarril. Es va emocionar pensant que la Júlia ja no podia mirar per la finestra per dissimular que estava atenta a les anècdotes dels seus companys de vagó.

Quan va arribar al seu destí, va començar a buscar algun lloc o indici que li ajudés a recordar on era casa seva. Carregat amb tot el seu equipatge, esperava que la seva memòria no es posés capritxosa, encara que reconeixia que no seria una tasca fàcil trobar la seva primera llar després de tant de temps sense trepitjar aquelles terres. Tot havia canviat massa. Tot, excepte l'estació de tren, que semblava esperar-lo amb el mateix vestit amb el que es va acomiadar trenta anys enrere. Davant seu s'estenia una carretera rodejada de cases ideals per passar un cap de setmana o unes petites vacances lluny de l'estrès de la ciutat.

Afortunadament per ell, aviat va venir un taxi. El conductor va assegurar que des de l'estiu no passava cap turista per allí.

- No sóc cap turista. Torno a casa meva.

- No l'havia vist mai per aquí...

- Crec que és la primera vegada que agafo un taxi.

- On vol que el porti?

- Al centre.

Van trigar més de deu minuts a arribar-hi. Es va sorprendre de com n'era de lluny. Pel camí, a través de la finestra del cotxe només va veure cases i més cases de vacances. Ni una ànima pels carrers. El taxista no s'equivocava: segur que des de l'estiu no passava cap turista per allí. Potser es sentiria més sol que a la ciutat sense la Júlia.

Un cop va baixar del taxi, va observar que la plaça del centre era com un petit mosaic infantil en un quadre barroc: hi havia un petit ajuntament, un petit supermercat, un petit jardí, un petit bar i una petita font que esperava l'arribada de l'estiu per tornar a ser feliç. Però potser el més important de tot és que en aquella parcel·la de poble s'intuïa vida en ple mes de febrer.

Desorientat com estava, es va dirigir al petit bar de la plaça en busca d'alguna persona que li pogués indicar el camí cap a casa seva. Dintre de l'establiment només hi havia un cambrer jove netejant gots mecànicament. Estava tan concentrat en la tasca que gairebé no va percebre l'entrada del consumidor.

- Bon dia... Em podria donar una ampolla d'aigua, si us plau?

- Ara mateix -.

El cambrer va parar de netejar i va alçar la vista per examinar el client. Sorprès per l'aspecte i les maletes, va preguntar si venia a passar unes vacances al poble, advertint-lo que l'hivern era molt fred per allí, sobretot per les nits.

- No sóc cap turista. Torno a casa meva.

- No l'havia vist mai per aquí...

El cambrer li va servir l'aigua i va tornar a la seva entretinguda feina de neteja gots.

- Crec que és la primera vegada que em prenc una aigua en un bar del desert.

Un got més es sentia net. A un altre got li tocava passar per les mans del neteja gots.

- Li diu alguna cosa el nom de Sassima?

Tots els gots ja eren nets. Bona feina, neteja gots!

- Era una família que va viure aquí fa temps... Tenien una granja a dalt del poble, a la muntanya. El meu pare sempre deia que tenien molts diners i que havien marxat amb la seva fortuna a un altre lloc.

Llavors el neteja gots es va transformar en el neteja plats.

- Em cobra l'aigua?

- Convida la casa. Feia temps que no passava ningú per aquí que no vingués per jugar una partida de dòmino.

Ara ja sabia on vivien els Sassima. Ara ja sabia on era casa seva.

Va caminar a través de la muntanya, en busca de la granja. Els brams i els sorolls dels animals marcaven el camí a seguir. Fins que no va arribar-hi, no va pensar que si hi havia animals, volia dir que a la casa hi vivia alguna persona. Cautelosament, va picar a la porta. No va obtenir cap mena de resposta. Va comprovar que la porta estava tancada. Assegut, va esperar l'arribada de l'inquilí.

Va despertar en una habitació que no li era del tot desconeguda. La finestra de la cambra dirigida al bosc revelava els moments en què es dedicava a espiar als esquirols. De petit, sempre desconfiava dels esquirols. Creia que un dia s'introduïrien per la finestra mentre ell dormís i se l'endurien ben lluny, com a mínim a l'altre punta del món. Afortunadament, la confabulació dels animalons mai es va dur a terme i trenta anys després podia tornar-los a temptar.

Va sentir una veu d'home preguntant-li si ja s'havia despertat. La veu provenia d'un pis més avall, així que va respondre afirmativament i va baixar les escales que es trobaven immediatament al costat de la seva habitació. La veu seguia parlant i preguntant-li coses a aquell hoste improvisat. Havia dormit bé? Havia passat fred? S'havia perdut? Era un d'aquells estranys turistes rurals?

- No sóc cap turista. He tornat a casa meva.

L'home que tenia davant, el propietari de la veu, deuria tenir uns cinquanta anys. A més d'aquella veu, tenia una barba bastant poblada, duïa una camisa de quadres i, pel seu aspecte, de ben segur que li esperava un dia dur a la granja.

- No l'havia vist mai per aquí...

- Crec que és la primera vegada que un desconegut em torna a la meva habitació.

- La "seva" habitació?

- L'habitació on he dormit és la mateixa en què dormia nit rere nit quan era un nen.

- La meva granja era casa seva?

- Exacte. Tenia l'esperança que encara ho fos. No recordava que algú l'hagués comprat.

- L'ajuntament me la va vendre fa temps. Em van dir que els propietaris tenien molts diners i que havien abandonat la casa. Que havien marxat i no tornarien. El poble no es podia permetre tenir una granja abandonada, així que se'n van apropiar i me la van vendre.

- Li faria res que em quedés a fer-li companyia? Podria ajudar-lo amb els animals. Podria dormir a la meva antiga cambra.

- Necessitava algú que m'ajudés. No passa gairebé mai ningú per aquí, excepte a l'estiu. Em sento tan cansat...

- Així doncs, em puc quedar?

Les setmanes van anar passant sense cap entrebanc considerable. El granger s'encarregava de les gallines i de pasturar les ovelles. L'ajudant preferia les vaques i els porcs. Aquests últims, a més, els cuinava d'una manera exquisida, a opinió del granger. Es va anar establint una relació d'amistat entre ells que feia temps que cap dels dos tenia. Al capdavall, sentir-se sol no depenia de viure en un poble o en una ciutat.

Cada vespre anava a passejar pel bosc, i a poc a poc va anar recordant la vida que duia abans de marxar de la granja. La muntanya no havia canviat gaire. Segur que aquella cova encara hi era. Sabia que la trobaria tard o d'hora. Sabia que tard o d'hora s'hauria d'afrontar al seu passat. Com més aviat ho fes, millor.

- Avui tornaré tard. Potser no vinc a dormir. Potser fins demà a la nit no torno per aquí.
- Com vulguis. Si tens alguna cosa important a fer, demà pots agafar-te el dia lliure. Ja m'encarregaré jo que les vaques no facin de les seves -. El granger va somriure lleugerament.
- És molt gentil per part teva. T'ho agraeixo. Fins demà.

Va agafar unes quantes mantes: en aquell poble, l'hivern era fred, en especial a les nits. Va posar-se en marxa, i al cap d'unes hores i d'unes quantes voltes va trobar la sortida del laberint. La foscor de la nit havia fet molt més complicada la seva missió, però per fi la tenia davant. Per fi podria sentir-se lliure. Per fi podria reconciliar-se amb tots aquells anys. Va entrar a la cova com un nen que es pensa que es trobarà un tigre, li saltarà al damunt i es menjarà cada part del seu cos sense pietat. De fet, no sabia amb qui s'identificava més, si amb el tigre o amb el nen espantat. Potser aquest era el seu principal problema.

Un cop dins, va intentar dormir. Ho va aconseguir.

Els raigs de sol es van dirigir directament a la seva cara. Ell el va respondre despertant-se.

Acabava de dormir a la tomba dels seus pares. Allà on anys enrere els havia enterrat. Allà on els havia amagat després de matar-los.

Mai va suportar compartir sostre amb ningú. No podia conviure amb gent. Tenia por que fessin com els esquirois a la nit en els seus pensaments d'infància: que se l'enduguessin, que el matessin, o qui sap què. La seva desconfiança anul·lava la gent que estimava. Fins i tot la Júlia. Fins i tot ella podria haver-lo assassinat. Per això l'única solució era matar-la abans que ho fes.

Després d'aquella prova de foc en contra dels remordiments, va tornar a la casa del granger. A casa seva.

- Ja has acabat tot el que havies de fer?
- Sí. O gairebé.

Aquella mateixa nit va matar-lo. Com havia fet amb els seus pares i amb la Júlia. Com haurien fet els esquirois.

Jordi Iglesias i Sayol

L'AVUI

Des del llit estant mirava per la finestra i observava com les gotes de pluja, cada vegada més intenses, anaven topant amb els enormes pètals que de mica en mica deixaven veure les roselles.

D'una revolada, vaig decidir posar-me el cangur groc llimona i lligar-me la caputxa ben forta al coll. Vaig calçar-me les botes d'aigua i vaig agafar un cistell per anar a fer un tomb i si en tenia ocasió poder fer un pom amb roselles, lliris i conillets.

Vaig enfil·lar-me pel bosquet de can Serra per arribar al mirador del Dalipà. Més amunt de la pedrera, es veia per una escletxa entre roca i roca com una intensa llum groguenca penetrava per la copa dels pins. Un cop vaig ser dalt del Dalipà vaig poder observar tota la part occidental del Maresme tot passant pel Masnou, Teià, Vilassar de Mar... Quan amb l'ajuda dels prismàtics vaig poder contemplar Vilassar de Mar i amb menor dificultat, Cabrera, el cor se m'encongí de tal manera, que em produí un nus a l'estómac que no desencadenava fins passada la gola.

Vaig guardar-me els prismàtics i vaig notar com els ulls se'm començaven a negar. Com podia ser el que havia vist? A part de la Torre Amatller, del record que jo en tenia, res es mantenia igual. Les places amb els tobogans havien estat substituïdes per restaurants; de bosc, res en quedava, tot s'ho havia menjat l'especulació. L'únic que es movia en la rapidesa del vent eren les grues de les enormes construccions. Els estels colorejats, amb les llargues cues plenes de llaços que es movien al ritme del vent, havien quedat substituïts per les planxes de surf que marejaven el nervi de l'aigua que repicava en els enormes rocs de l'espigó del Masnou.

A Mataró, la suor dels pagesos dels horts de vora mar, el silenci i la tranquil·litat que les verdures necessiten abans de ser transportades a la Plaça de Cuba havien estat substituïdes pel vaivé de la gent, per l'espès fum negre dels vehicles i per les macrodiscoteques que en la seva polifonia havien fet desaparèixer les orenetes, les merles i els rossinyols. Els vigilants de la fosca nit, amb els seus cantars peculiars i amb la tendra mirada; els mussols, havien quedat substituïts per esgarrifadors xiulets, per gorres blaves i vermelles i per unes violentes porres.

Vaig decidir anar seguint el meu viatge amb els prismàtics per seguir veient més part de l'innovador i vaig veure que al mateix Mataró havien sorgit nous barris com ara Cirera, la Llàntia, Rocafonda... Per no exaltar massa el cor vaig canviar de població i vaig decidir anar direcció Llaveneres, Caldes d'Estrac, Canet, Sant Pol i Arenys i vaig observar que en la part oriental maresmenca l'especulació i la construcció no els anava a menys. Les casetes humides dels pescadors havien estat llogades o fins i tot moltes comprades per turistes que hi estiuejaven amb la família on només feien que prendre el sol.

Tot s'ha de deixar escrit. De Sant Pol, el que més em sorprengué és que ben poca cosa

havia canviat, si més no, la manera de fer de les persones era la mateixa que feia uns cinquanta anys. Amb els prismàtics veia com la gent seguia caminant amb tota tranquil·litat. Encara no deuen haver destapat el pobre rellotge, vaig pensar sortosament.

Veia com es començava a fer tard així que abans que es fes fosc volia fer una mirada panoràmica des d'Argentona. D'una revolada vaig desorientar els prismàtics de direcció i vaig identificar que al costat del poliesportiu se n'havia construït un de nou. La piscina es conservava intacta des de feia vint anys. No obstant això, al costat enlloc d'haver-hi el magatzem de la "Mopu" hi havia nascut un fabulós institut. Les masies que controlaven els moviments del bestiar i de l'aigua que lliscava de manera desesperada per la riera per anar a parar a, la inhòspita desembocadura de la platja de Pequín havien estat substituïdes per la contaminació acústica de l'autopista. L'apreciat tramvia Mataró-Argentona havia quedat estàtic en un dels racons de la plaça Nova i havia quedat restablert per l'autobús de línia.

Vaig pujar carrer Gran amunt amb l'ajuda dels binocles que m'ajudaven a dirigir la meua mirada cap a l'horitzó de la vila. La paret de les mentides havia desaparegut i només en quedaven restes enmig d'una gran esplanada. El Museu del Càntir, s'havia traslladat a l'antiga Casa de Cultura i de la casa gòtica se n'havia fet un arxiu municipal.

L'Hostal Solé s'havia mudat. La façana havia quedat colorejada de blauet i de taronja. Les cadires on la burgesia del segle passat hi havia estat prenent el prestigiós licor "d'Aiguanaf" havien estat substituïdes per sofàs de vímet.

Vaig dirigir-me cap a la font Picant, no la reconeixia: el rètol de "propiedad privada" havia desaparegut i s'hi havia incorporat el de "prohibit fer foc" i el de "prohibit caçar". La geologia muntanyosa havia estat substituïda per un sòl de ciment i hi havien fet aparèixer desenes de preservatius, llaunes, plàstics i xeringues. El torrent estava encimentat i hi havia nascut una nova barriada que s'unia amb la de cals Ferreters i la de la pujada de Burriac.

A can Barrau ja no hi cultivava ningú. Les terres s'havien convertit en petites parcel·les però la masia encara hi restava intacta. El seu emblemàtic cactus ningú no s'havia atrevit a podar-lo.

Eren aproximadament les nou del vespre i la meua panxa solitària començava a rondinar així que vaig optar per començar a fer-ne via.

Ben mirat, tampoc no calia observar res més, massa coses havien canviat en aquella Argentona de fa vint anys. Com podien haver succeït tots aquests canvis? On era el Maresme rural i alhora costaner? Què se n'havia fet?

Això havia de quedar escrit així que des del llit estant mirava per la finestra i observava com les gotes de pluja, cada vegada més intenses, anaven topant amb els enormes pètals que de mica en mica deixaven veure les roselles.

D'una revolada, vaig decidir posar-me el cangur groc llimona i lligar-me la caputxa ben forta al coll. Vaig calçar-me les botes d'aigua i vaig agafar un cistell per anar a fer un tomb i si en tenia ocasió poder fer un pom amb roselles, lliris i conillets.

SORTIR A FER UN TOMB

Estan tocant les dues al campanar de l'església. He pensat de sortir a fer un tomb, perquè fa dies que no surto. L'última vegada no ho vaig pas ensopegar, tot i que em van avisar no vaig fer cas i vaig sortir-ne ben escaldada.

Avui estic molt avorrida i tot em fa basarda. Jo estic sola i no puc parlar amb ningú. Tan de bo tingués algú amb qui compartir el temps. Quan sento els meus veïns de sobre, he d'admetre que a voltes em fan una mica d'enveja. Ells estan tots junts, el pares, els fills i fins i tot els avis. Són la família Betínez García.

També la veïna de la dreta està acompanyada, amb ella hi ha el seu marit i la seva mare. A sota no sé qui hi ha, perquè no hi ha cap dada i, fins i tot, potser és buit.

A la meua esquerra hi ha la senyora Madalena i el seu fill conco, el Gerard. És per això que entre ells es fan companyia i passen el temps millor.

Just al meu davant, a la mateixa alçada, hi ha la Susi, aquesta és molt temprada. Hi ha qui diu que és un transvestit, però a mi no m'ho sembla, i encara que sigui veritat, a mi tant em fa. Ella està amb el seu gos, el "negrito", sí perquè van arribar junts. Tothom el coneix perquè és força entranyable. No ho és de maco el gos però és entranyable.

Al seu damunt, hi ha l'Anibal, ell va venir de Guinea i té tota la seva família en aquest país, ha passat d'un lloc a un altre buscant una vida millor i una oportunitat. Ara però s'ha quedat aquí. També està sol com jo. Sovint el saludo i li faig un somriure quan el trobo pel carrer, però no podem fer gaire conversa per raons d'idioma. És alt i ben plantat però el seu rostre és tan fosc, que a vegades a la nit t'hi acabes ensopegant.

Avui fa un dia esplèndid, ja hem encetat la primavera, els ocells canten i les flors esclaten amb petits brots que més tard seran poncelles. Tot s'omple d'olor i color. Els arbres han revifat les fulles i les branques que varen tallar a l'hivern i van quedar nues, ara llueixen uns brots verds i plens de vida.

Jo, malgrat que porto una jaqueta de fil, no em trec el fred de sobre, i és que el meu vestit és massa prim.

He pensat que aniré a voltar pel carrer de dalt, a veure si puc fer petar la xerrada amb el Manel. Des que ens vàrem trobar no he deixat de pensar en ell. Quina casualitat d'haver-nos trobat després de tants anys! Jo primer no el vaig reconèixer, però ell així que em va tenir al davant es va quedar bocabadat mirant-me i dient-me que no havia canviat gens. Vaig haver de fer un gran esforç per saber qui era. Els anys no perdonen. Havíem sortit junts i crec que ell anava amb bones intencions, però jo llavors era molt jove i no em volia

pas comprometre. Qui sap com ens hauria anat junts.

A qui no puc soportar i no m'agradaria pas trobar-la avui és a la del davant, la "perruquereta" mira que n'és de bleada! A més sempre va força tibada, amb això que és una de les més joves...es diu Laia i va molt ben vestida. Porta un vestit d'alta costura, una mica cursi, però de qualitat. No com jo que vaig una mica passada de moda.

Quan més m'agrada és quan surt el mestre amb la mainada. Llavors tot s'omple d'alegria, i corren arreu fent tota mena d'entremaliadures. Ho capgiren tot. La canalla ja se sap. Tot i que no n'hi ha gaires tothom surt a veure'ls.

Més avall cap al cantó de la baixada que va cap a una de les fonts, la de les pedres i les petxines, hi ha els nouvinguts, bé vull dir els immigrants, que no són del nostre país, tot i que lluiten sempre per intregar-se, fins i tot aquí estan separats, la majoria de fet miren cap una altra banda. Coses seves.

Jo estic molt bé aquí, perquè malgrat que l'autopista no és gaire lluny, la remor dels cotxes arriba molt apaivagada, només molesta una mica a la nit, quan hi ha més silenci, sobre tot els caps de setmana.

Aquí és un lloc amb molta pau i tranquil·litat, és un dels millors de la comarca. Alguns que han estat en altres expliquen que no si està gens bé. Són massa bruts, massa a prop de les zones industrials, o simplement estan molt massificats.

Ara però hi ha altres llocs de molt de luxe, privats, amb tota mena de serveis i de comoditats, d'èlit, en diria jo. Tot i que he sentit a dir que es té més cura dels visitants que no pas dels residents, tot és de cara a la imatge i amb un luxe exagerat i un xic escandalós.

És clar, la pela és la pela! Si en tens pots escollir on vols anar però si no entens, t'has de conformar amb el que hi ha. Sempre ha estat així i sempre ho serà.

En la propera reunió demanaré com s'ha de fer perquè donin una mà de pintura a la paret, doncs amb les últimes pluges ha quedat feta un fàstic.

Quan no surto m'agrada guaitar el que passa cada dia. Veig el marit de la Marta, la de la cantonada, que li porta flors. Sempre penso quin home aquests! Quin detall! O la beata que va voltant, mentre resa Parenostres per tots. O aquella que quan creu que no la veu ningú canvia el seu gerro trencat pel nou del de la del costat. També em fa gràcia aquelles que vénen a netejar. S'hi passen tot el matí, treuen la pols, ho freguen tot i fins hi tot netejen els vidres.

Jo no puc queixar-me vaig nèixer aquí i sóc enterrada aquí, al petit cementiri de Montgat.

La gran festa però és el dia de Tots Sants, llavors és la Festa Major d'aquí. Tot s'omple de gent, sí, aquest dia tot és plè de gent, massa gent. Veu a ser con la diada de l' 11 de Setembre o el dia de Sant Jordi (per als vius) és obligat venir-hi. Tot i que hi ha com jo, que ni tan sols aquest dia tenen visites. És una mica dur veure tants familiars entrant i

sortint amb flors i rams. Alguns porten testos amb plantes.

A mi un any, una senyora gran em va deixar una rosa vermella del ram que duia per al seu fill. He de dir que em va commoure. Sempre hi penso en aquella dona, si un dia ve a traspasar aquí ja li donaré les gràcies.

Nosaltres el que hi som no som ànimes en pena com se sol dir, no fantasmes, ni res d'això, som simplement esperits. Entrem i sortim dels ninxols quan volem, de nit o de dia, tant se val. Els qui ho tenen una mica més difícil són el que incineren perquè al ser tot pols triguen més a recomposar-se. O els qui han llençat les cendres al mar, aquests sempre van xops.

Com que ningú ens veu...tot i que de vegades, alguna persona que ve de visita, ens nota. Són persones molt sensibles i capten les nostres presències.

Ho sabem perquè miren sense saber que esperen veure, noten que són observats i acaben extrement-se i sovint fugen volent pensar en una altra cosa, si ens poguessin veure quedarien astorats de veure quanta gent omple els carrers.

De fet aquí al cementiri, com que és la ciutat dels morts, és com quan ets viu. Hi ha veïns, jerarquies, alcaldes, metges, reunions... i també alguna discussió, sí discussions, perquè no es respecten els espais, o les normes, i perquè algú quan s'empipa i es revela dels temps (indefinit) que passarà aquí, s'enfurisma i trenca gerros o malmet les flors i crida i fa revelar-se als altres, és una mena de revolta...Després tot torna al seu lloc. No ens queda altra cosa que la resignació. Tenim tota l'eternitat per acostumar-nos-hi.

Els dies que no m'agraden gens és quan arriba algú nou. El dia de l'enterrament, que és quan tots estem avisats i decidim no sortir, això és força penós. D'una banda, els familiars que ploren desconsolats per la pèrdua del seu ésser estimat. D'altra banda, els que hi van per compromís, tots sabem que els del darrere acaben parlant de futbol o d'altres foteses que no tenen res a veure amb el difunt, això ens pertorba en extrem. Hem de veure les restes físiques del que ens queda i això és veritablement dur.

Així doncs, continuaré per la resta de l'eternitat entre la família Benítez García, la Madalena Casas i Pujol, amb en Gerard Bofill i Casas, la Carmen García i Dolores Santos García, i Don Julian Montes Pardo. Tots són bons veïns que no molesten gens.

Torno a sentir les campanes, ara no és per donar l'hora. Escolto. Toquen a morts. Mal dia per sortir a fer un tomb...

DECORACIÓ D'INTERIORS

L'Elvira sempre havia viscut al Raval, sortint de la vila, que s'acabava amb el pont sobre la riera de Sant Roc, passat el qual hi havia l'esplanada amb els plàtans gegantins on se celebrava cada any l'aplec del sant, davant de l'ermita menuda.

Els pares ja hi vivien. Eren unes cases velles de planta i pis, algunes de les quals amenaçaven ruïna, però les altres resistien l'embat dels anys amb sòlida i primària estructura. Mirades per sobre, des de l'altura dels blocs contigus, es veien les teulades vermelles amb una lleugera concavitat. El balcó senzill de barrots de ferro mig oxidats i una finestra a peu pla, donaven a la façana un aire endreçat i honest, sense pretensions. La part de darrere era l'eixida, que en deien, un pati llarg que s'ornava d'alguna prunera, presseguer o llimoner i un jardí florit que feia glatir els habitants dels pisos moderns propers. Una tanca baixa separava la filera de cases dels camps de conreu d'una de les poques finques d'explotació agrícola, ja molt retallada, que encara feia la viu-viu dins el clos de la vila.

L'Elvira era alta, prima i forta. Anava vestida fosca i els vestits li duraven una eternitat. A l'hora de la compra pel manteniment diari, estrenyia la bossa i passaven amb el mínim indispensable. Total, per ella i el seu home, no havent tingut fills... el tros de pa del seu home, l'Alfons, vivia sotmès a la fèrria dictadura d'ella, resignat perquè no havia conegut altra cosa. No havia après res més que trèballar i treballar. Orfe des de jove, unes veïnes inclinades a solucionar els problemes d'altri, li van proposar el casament amb l'Elvira, que amb la mort de la mare, havia quedat sola. No va tenir esma de dir que no. Necessitava algú que el governés, però tampoc no es pensava caure en semblant tirania. Ell, que tenia nom de rei, es veia rebaixat a l'esclavitud més indigna.

Pobre Alfons! No duia mai diners a la butxaca, vestia pobrament i menjava just per satisfer la gana, no caldria sinó, però sense excedir-se en res. Només que no podia entrar mai a la taverna o en un bar modern a prendre un cafè com de vegades li venia de gust. Els dies de festa s'havia buscat colla amb els amics que trobava en grups del carrer Major o de la plaça de l'Església, gent com ell que prenia el sol i discutia, magres de butxaca, a l'atur o amb pensions misèrrimes, amb els quals s'agermanava i coincidia a no transparentar massa una misèria decent.

I això que ell, a més de la jornada de la fàbrica, traçut com era, feia totes les activitats que la dona li buscava en forma d'ocupacions que arrodonien l'aportació econòmica a casa: emblanquinava fatxades i patis, refeia matalassos, empaperava habitacions, manegava eines, cuidava jardins de poca envergadura, anava a buscar nens a l'escola, passejava gossos dels qui no podien fer-ho i arreplegava encàrrecs de tota mena. Els veïns se'n refiaven perquè era responsable i eficient en tot allò que tocava. Es consideraven ben

servits a canvi d'una paga raonable.

Potser algú podria pensar que aquell parell tenien un capitalàs arraconat dels que fan dir sí senyor. No, no, i ara! La passaven prima i no els en sobrava gaire. Doncs, per on se n'anaven els ingressos, si ells no gastaven ni cinc supèrfluament? L'Elvira. Ella sí que sabia el forat per on s'escapaven les monedes de la bossa. Ah!, la casa. No es conformava de viure en aquella cofurna desballestada. Calia omplir-la d'additaments sumptuaris que dissimulessin la humilitat de l'habitatge. Per aquí és per on s'esmunyien els possibles estalvis que els haurien alleujat la vellesa que ja veien venir.

Les típiques rajoles vermelles del passadís, plenes de sots, desgastades pel frec de sabates de tants anys, les volia cobertes amb una catifa persa autèntica que arribava fins al cancell; d'aquesta manera també tapava l'innoble enrajolat del menjador i de la cambra matrimonial. El mobiliari, d'un fals estil Lluís XV, desdeia escandalosament d'una casa de classe obrera. Les parets escrostonades, bonyegudes i amb grans taques d'humitat, ostentaven pintures pretensioses de format enorme, amb temes com caceres, vaixells de veles desplegadas sobre el mar embravít, escenes d'òperes famoses o moments històrics decisius esdevinguts en palaus imperials. Un extens tapís representant la trobada de Moisès al Nil per la filla del faraó, ocultava la part menys presentable de la paret mitgera. Del sostre de bigues mal escairades, -ah, si pogués tenir-hi un artístic teginat-, en penjaven rutilants aranyes amb llàgrimes de cristall de roca que costaven qui-sap-lo de mantenir netes de pols i teranyines, que de tant en tant s'havien de repassar una per una amb un cotó fluix impregnat d'esperit de vi. Una fruitera rococó de porcellana amb dibuixos d'èglogues pastorals del XVII francès i nanses de bronze treballat. Canelobres de plata massissa que necessitaven Déu i ajuda per desentelar-los i donar-los brill durador, amb les seves espelmes salomòniques de cera roja. Un rellotge de carilló, d'esfera sostinguda per dos cérvols, que desgranava cada quart d'hora el campaneig d'un vals. Vaixella, cristalleria i coberteria de les més luxoses i recarregades del mercat, que no farien servir mai però que s'havien de tenir. Cortinatges de vellut granat i serrells de seda. Al jardinet, un brollador circular amb peixos de colors, -ella hi hauria volgut cignes, però no podia ser per falta d'espai-; això sí, les roses i els lliris hi florien a bastament i al final, una glicina de penjolls liles enroscava la soca llenyosa per les columnes i l'engraellat d'una pèrgola.

Les pel·lícules que de tard en tard donaven per televisió, les de confitura-història d'emperadrius dissortades, amb tota l'esplendor desplegada de les mansions règies mostrades a tot el món, en la intimitat de les estances magníficament pomposes, fornien l'Elvira de detalls que encara no havia incorporat al seu recer; sempre, sempre estava projectant noves adquisicions.

Ara mateix havia vist en la seva botiga predilecta de decoració, unes columnes d'alabastre amb el receptacle de pisa modernista per posar un test, que farien una entrada triomfal al menjador, i uns ullals d'elefant autèntics, que li passaven de la cintura, per donar un toc

d'exotisme a l'habitació, que prou li convenia.

En aquest decorat versallesc l'Elvira se sentia realitzada, i l'Alfons hi passava escorregut, trobant-se poc mereixedor de tanta fastuositat.

Les veïnes, no podent fer com ella, mig envejaven, mig criticaven l'Elvira. Que s'ho confiti, ni ganes, deien amb una punta de recança i malícia al fons dels ulls. Fins que un dia, aquestes mateixes veïnes la van haver d'auxiliar quan la van trobar estesa tan llarga com era a la catifa del corredor.

Encara alenava i van cridar una ambulància, però quan va arribar a l'hospital ja era morta. Ja veus, feien les amigues, tan forta que semblava, que no havia estat mai malalta, que recordessin, i de sobte, al pot. El cor té males bromes. Pregarem per ella, i se senyaven, compungides, bo i oferint-se per si podien ser útils al viudo Alfons.

L'Alfons va ser el més sorprès. Com podia ser que l'Elvira, tan dura, tan suficient, tan autoritària, li hagués passat al davant? Va endegar l'enterrament, que no li va costar pràcticament res; per sort havien anat pagant les quotes d'una mútua que s'encarregava de totes les despeses, corona inclosa. Un cop sol va pensar que, dintre la desgràcia, se li obrien horitzons. Podria fer el que volgués sense haver de donar explicacions ni retre comptes a ningú. Potser aniria més descansat, potser es donaria algun plaer fins ara prohibit. No necessitava ajudes, es bastava sol i a més, disposava d'una llibertat totalment desconeguda i abellidora.

Aviat aquests somnis van caure com un castell de cartes. Va començar a rebre factures de deutes pendents de l'Elvira als magatzems Rodríguez, a l'estoreria Gumbau, a la joieria Marçet, a l'ebenisteria Oller, a la jardineria Violeta, a la decoració Ambients... Va constatar amb esglai, que la seva dona havia mort endeutada fins al fetge i que ell estava amb l'aigua al coll.

Efectivament, va trobar la llibreta d'estalvis buida, ell que mai per mai no hi havia pogut tenir accés.

L'horroritzaven els deutes i va pactar amb els creditors uns terminis molt durs de complir. Ara li calia treballar més que mai per quedar bé. Va desestimar les feinetes mal remunerades i a les tardes es va dedicar a fer neteges per les cases. Això rendia molt més. Aviat es va fer una clientela perquè era capaç de fregar el terra, de treure la pols i rentar els vidres tant o més bé que una dona. Ni un racó amb borrissol, ni una engruna de brutícia als sostres dels armaris, ni la llepadeta més insignificant als vidres clars.

Van passar anys abans no es va treure el dogal dels deutes de l'Elvira. Ara ja estava jubilat, tenia una pensió que per a ell sol, ben administrada, i d'això en sabia-, li donava per viure bé amb algun extra que el feia feliç.

Si no fos que un dia, va començar a notar un dolor a l'espatlla...

Poesia

ONA ABAD NÚÑEZ
 LAIA MENÉNDEZ I ESCOTÉ
 VINAY FONT I VILLANUEVA
 MIREIA ANGELATS I PIGNATELLI
 HELENA VALLICROSA I POU
 DAVID RIOS I BISQUERT
 ALEIX CASAMITJANA
 VALÈRIA PONT I ROSSELL
 PAU SEGURA I PALENCIA
 ROSER SOLÀ I VALLS
 ISIDRE JULIÀ I AVELLANEDA
 ESTANISLAU BOADA I MONTAGUT
 CARLOS NAVARRO I SALINAS

La nit

*Un cel ple d'estrelles,
ens regala la nit
i jo les contemplo
mentre sóc al llit.*

*La Lluna molt grossa
està vigilant
que cap d'elles
s'escapi volant.*

EL MOSQUIT

*El mosquit pica a la nit
a l'ull, a la boca i al pit.
Després tot em pica
i em rasco una mica.*

LA MOSCA

*La mosca mosqueta
és molt pesadeta.
Tot el dia amunt i avall
dalt de la vaca i el cavall
es passa el dia empipant.*

LA FORMIGA

*La formiga formigueta
és molt petitoneta
busca i busca el menjar
i si la molestes et picarà.*

EL POEMA DEL MUSSOL

Avui fa un dia de sol,
i encara dorm el mussol.
Tots anem a la muntanya,
que avui dormirem a la cabana.
Ràpid, se n'anirà el sol,
i qui despertarà serà el mussol.

EL DESERT

Vaig anar al desert
quan era més petitet.
Al matí feia calor
i a la nit feia fred.

Vaig jugar a futbol amb un tuareg
i li vaig marcar un golet.
Menjava enciam verd
i bevia aigua si tenia set.

Vaig pujar a una duna
i vaig ser el primer en arribar
Després quan vaig baixar
hi havia unes punxes a terra
i me les vaig clavar.

Quan vaig tornar a casa
estava molt cansat
i encara me'n recordo
de tot el que havia passat.

LES ESTACIONS DE L'ANY

A l'hivern fa molt de fred
i tots ens posem el barret.
Anem amb una jaqueta gruixuda
que a suportar el fred ens ajuda.
Podem fer moltes activitats,
però hem de vigilar
per no acabar refredats.

A la primavera, en canvi,
ja fa més calor
ni el barret, ni la jaqueta
ens faran estar millor.
Comencen a sortir les flors
que vam plantar al jardí
quan només eren llavors.

Quan ja ha arribat l'estiu
i més calor ja no pot fer,
ens anem a banyar al riu
o a jugar al carrer.
Quan anem a la piscina,
si ens cansem de nedar,
bevem Coca-cola sense cafeïna.

I per acabar, la tardor
no hi ha ni fred ni calor.
Les fulles dels arbres que eren marrons
ara les veiem al terra, muntant grans pilons.
El curs torna a començar
i tots els alumnes
els nostres llibres hem de comprar.

JO, DE GRAN, VULL SER PERSONA

Jo de gran vull ser persona
una persona de veritat,
d'aquestes que sols estimen
pel goig de ser estimat.

Que m'esforci a comprendre
tant com a ser verac.
Que m'esforci a somriure
tant com a ser honrat.

Que intenti aturar guerres
sols amb la força del diàleg,
que no fereixi persones
amb punyals de traïció.

Jo de gran vull ser persona
una persona de veritat,
d'aquestes que sols estimen
pel goig de ser estimat.

EL BOSC NO CAURÀ MAI

S'estava fent de nit
a la planura de sa casa
quan va veure son fill
jugant amb sa germana.

-Entreu a casa nens
que la nit ens cau a sobre
i no entreu al bosquet
que té un molt trist conte.

-Quina història té pare?
Li pregunten els seus nens
-Primer entreu a casa
que aquí fora fa molt fred.

Un cop a dins la casa
el pare va començar
-Aquest bosc té una història
que jo us vull explicar :

Tot va començar
un matí d'hivern
el temps volgué nevar
per sobre de la gent.

I nevava i nevava
per sobre de l'herba
fins que un vell que pensava
va tenir una idea.

-Vull inventar
una màquina del temps
i així poder controlar
no només el vent
sinó el temps d'aquest regne
I el savi s'hi posà
com si no hi hagués ésser
que li importés ja.

S'hi posà a treballar
i a fer la dura feina
i tardà un any
en fer la maquineta.

Ni menjà ni dormí
en un llarg temps
i quan la descobrí
es posà molt content.

L'home volgué demostrar
el poder de la màquina
que podia fer tornar
el temps en una esclava.

Avisà a tothom
del seu bonic poble
a trobar-se al bosc
aquella nit a les dotze.

Aquella nit plovia
i l'home aconseguí
transformar en poesia
la pluja del camí.

Un vent molt suau
bufava i cantava,
però al bosc no li plau
jugar amb la ferralla.

I va succeir
així de sobte
que el bosc va maleir
aquell llest bon home.

Quan el bosc vol una cosa
l'ésser humà no hi pot fer res
i de cop i volta
al bosc fa molt de fred.

Els homes intenten fugir
amb por del maleït bosc
que ningú podrà envair
mentre quedi un arbre sol.

De sobte torna a ploure
i d'un profund camí baixa
aigua que vol demoldre
els homes que fugien ara.

Ara, són els esperits del bosc,
que esperen arribades
de poderosos invasors
que cremin les plantes.
Així sa venjança serà completa,
però mai ho aconseguiran
perquè mentre quedi un sol arbre
el bosc no caurà mai.

Farà demà tres-cents anys de la història
i el bosc estarà enfurismat
i voldrà una victòria
com els esperits el volen arrasat.

I ara a dormir fills meus
que la nit ja ha començat
el sol ha dit adéu
i nosaltres ja hem parlat.

Mentrestant
en un racó del bosc
un esperit inquietant
espera a la foscor.

Però això ja és una altra història
que no penso explicar
ja que la victòria
el bosc sempre tindrà,

Perquè mentre quedi un sol arbre
el bosc no caurà mai.

POEMA DE L'ESTUDIANT DESESPERAT

Per demà he de fer un poema
Però no se m'acut cap tema.
Tampoc em trobo gaire bé.
Ai, no sé pas què faré!

A altes hores de la nit
Estic aquí estirat al llit.
La rima se'm resisteix
i la Musa no apareix.

Dotze versos, i en porto nou,
Floretes, pètals, ai, on sou?
Quin desesper per enllestir
I poder anar-me'n a dormir!

LA MIRADA IMMÒBIL

Tot nen té la seva bassa, petita i amagada
i el seu camí secret per arribar-hi
marcat als mitjons i a les cames
de bardissa i fondalades.

A les butxaques, tot nen hi guarda
un grapat de pedres, netes i llises
per lliscar sobre les aigües,
i té les seves granotes i tresors,
i els seus pots amb tap de suro
i caixes de cucs de seda
amb provisió constant de fulles,
i la seva bicicleta de cadena fugissera
amb aquell manillar de tacte inoblidable.

Tots tenim l'estiu de la nostra infantesa,
i en arribar les tardes de setembre
l'asseuen, el depositen en calma
a una cadira quieta
per edificar-nos a la pell
envans i pasadissos,
notes de podria millorar i oasis
de pilotes lligades amb bosses
i papers de plata enmig del pati,

aquell pati de ciment llis,
de filferros, reixes i porteries a convenir
i entrepans de mantega arrossegant-se pel terra
i relliscades i xiulets lleus i bates suades de minvants colors
i plastilines i llapis de puntes sempre suïcides.
No hi fa res. Sempre n'hi ha més.

Amb guix invisible i paraules ben amables
ens omplen sense temps per entendre-ho
– perquè la comprensió
sempre viatja al vagó de cua
d'utilitat i pràctiques i contractes

a naus de fluorescents en línia
i fan de nosaltres un bon pis mostra
amb balcons cap al nou parc
que pensen construir
un cop desallotjat
d'aquells arbres i matolls
que ja no van enlloc.

Algú es frega les mans, netes i llises,
però mai no les hi podem veure,
i amb uns copets a l'espalla
ens indica unes peces metàl·liques
a torns ben engraixats i submisos
i ens ofereix caixes per omplir-li
a canvi d'una escletxa a l'horitzó
i les claus de tres habitacions
amb vistes a fer una família
plena de parets i olor de guix
i uns fills que potser ja s'espavilen
i van fent via pel seu compte
i petanca els dilluns i els dijous
i els dies de festa de novembre
sota moreres sense ombra, inerts

com els xiprers que custodien
aquella gran nau abandonada
amb llargues fileres de vidres presos,
petits i exposats, transparents com ulls en la foscor,
sense altra cosa a fer que esperar,
exclusivament esperar,
l'aspre tacte de la certesa
a la mirada immòbil d'un nen.

Més que l'oblit
abans que la indiferència,
o després de batallar altres opcions,

més que tot això
m'inclino a desviure el viscut.

T'obceques, t'obsessiones,
t'obstines tant en les llimones,

si són quadrades, si són rodones,
que ja no fas ni goig ni en dónes;

ni rius ni fas fer riure,
tu ni beus ni deixes viure,
i es veu que et costa d'amagar
que no saps llegir ni escriure.

Pomes que escurces, escapces,
esberles, escorces, esmorzes
poemes que, francament, són un perill,
apariats amb un filferro i un cordill.

Però ets l'escollit, el preferit
de l'amo, la papallona més rara,
la puta més cara, encara
que se't veu que ramploneges,
segons jo, provençaleges.

Si tots els mals fossin aquestes etzibades?

Si tots els mals fossin aquest
et clavaria un ganibet,
et colgaria de fenàs,
i et deixaria reposar,

a un fons de biblioteca,
i que te'n tregui un guiri amb una beca,
o un tofonaire amb un porquet;
si tots els mals fossin aquest.

Perquè no entotsolis més la primavera
dins el glaç glaçat de la glacera,
ni t'escolis d'amagat sota la llera,
ni ressequis la resseca torrentera
d'aquest futur ... que ja no és el que era.

Que tu seràs director de diari,
però en mi hambre mando yo!,
i no cal que tinguis pietat de nosaltres,
que pels singles dels singles... ANEM.

CENDRA O FOC ?

Com si t'haguessis escapat

*De l'abast del meu tacte
Ja no intento trobar-te.*

faltar quan et necessitava

*o sentir que no ho necessites
i adonar-me que no ho has fet mai.*

*L'estel no sabrà el teu nom
Si no el recordes,
jo no existiré en el teu món
Si no em penses.*

*I com una fotografia, de no mirar-la
o vint-i-quatre hores, de no viure,
o l'arbre del pati, sense la pluja,*

*Em vas perdent, i amb els dies
la flama es va apagant, i la llenya
la guardes tu, en algun racó que no conec.*

*Sóc brasa, i ara
Ja no depèn de mi ser cendra, o ser foc.*

BALADA A MA MARE

*Ma mare és una pell nevada,
cos irregular com una serralada de muntanyes.*

*Cara jove i agradable,
Dents perfectes.*

*Roba de fer feines,
sabates d'estar per casa.*

*Olor de sempre,
pobra però alegre,
cada matí s'aixeca.*

*S' estima a tothom
De vegades massa i tot,
Preocupada pels altres
Que no els falti mai de res.
Cultura i experiència*

*només surten de la seva boca.
Pràctica, senzilla, es veu
amb una sola mirada.*

*Això vol dir que com a mare
no n'hi ha cap altra.*

DECISIONS

Pensaments decisius,
 Claus per als altres o per tu
 Saber escollir el correcte,
 Poder tallar les males herbes
 Seguir el camí recte
 Sense que res t'ho impedeixi.
 Destacar el teu cor
 Sobre la multitud cega de pecats

Vine amb mi i caminem junts
 Agafa'm de la mà
 I deixa't emportar-te
 On siguem només un de sol
 Fon-te en mi i lluitem plegats
 Jo t'ajudaré...

Jo no puc guanyar sense tu,
 Necessito la teva força,
 Esperit i amor per no ser derrotat.
 T'esperaré una eternitat si ho necessites
 Tria amb el cor el correcte.

No dubtis en arribar a la glòria
 Una vegada estàs tot s'acabarà
 No corris a fer-ho,
 Però quan et decideixis
 No hi haurà marxa enrere.

Les temptacions a la llarga,
 Seran moltes,
 Espero que no et deixis derrotat.
 Jo sempre estaré al teu costat
 T'ho prometo...

Vull sentir-te dins meu,
 No tinguis por.
 El teu amor ja esta dins meu
 Només faltes tu
 T'esperaré...

COSSOS

Cos de vidre
 fràgils moviments
 interiors inamovibles
 et sento a prop
 milers d'espurnes, de foc
 sobre el teu voler
 la meva pressa;
 la fressa del moment
 l'esbelt desig de posseir-te
 l'encant magnífic d'ahir a la nit.

INDRETS D'ABANS, INDRETS D'ARA

Encisat contemples
 l'adéu dels antics inquilins
 aquells petits éssers vius
 que tenien el seu cau amagat a la teulada ;
 i la força encara, a l'hora de volar
 després d'un hivern que ha glaçat contrades,
 i l'anar i venir del vent
 que ens atorga alguns missatges
 mil colors d'una tempesta
 que és a punt d'ancorar
 en el port de grans trobades de grans comiats ;
 d'on visqueren famílies nostres
 i criaren aquest espai
 entre dies de rialles.

LA TERRA, PART NOSTRA

La terra, la nostra llar
 la resta, i el nostre abans.
 Què en diem de l'heura
 que demana clemència al llarg de la paret?
 i què en farem de les males herbes
 que han devastat el camí?
 dels nostres ulls ja en sabem massa,
 n'han tret llàgrimes, per móns cruels
 n'han tret arrels, avui mortes ;
 I quanta sang hem buidat
 per fusells de viva espurna?
 i mostrarem la sang, el nostre llac?
 de núvols tapant rialles
 malsons de realitat;
 I si no és avui, serà demà
 quan prenguem les nostres armes
 cap aquell que ens ha fet mal,
 esmolades les destrals
 que han vist tantes guerres
 que han sofert a cada instant.

MEITATS PRÒPIES

No et canses d'envair
 les meves nostàlgies
 les meves paraules;
 d'engendrar altre cop,
 els pocs dies de plata
 insultants mots
 -D'un cos violent ;
 a l'atzar el pensament, del batec del teu cor-
 humiliants, sobre pols passada
 -de fa un temps.

enverinat de plors, de dies absents
 on s'allotjen els perquès,
 i s'esfondren mars oberts

- Nosaltres som part, de tots ells-

MOMENTS

Ploma, escrit, paper
 -o full arrugat, tant s'hi val-

idees, pensaments, tinta
 sentiments, esbós, tatxar

-no m'acaba d'agradar-

poeta, sommiador de certs encants

-i lletra un xic poc clara,
 la resta tant et fa,
 si tens la lluna encisada;

quan deixes anar les teves paraules
 suaument, damunt de blanc.

PÈRDUES

Alçades inferiors
 de dies febles;
 tarimes, alts turons
 de minuts perduts
 de dies d'angoixa
 d'amors de passió
 de mèrits vençuts
 d'obstacles feixucs
 en aquesta nit freda.
 el solc dels turons, dels amors
 el solc dels obstacles
 i els mèrits vençuts ;
 Hem
 matat
 el poc temps, natura i moments.

- les virtuts que ens ha donat, el món.

QUÈ VOLEM?

Què ens dóna el temps
 que per alguns és or,
 i per altres solitud?
 a vegades, volem el demà
 a vegades, no hi volem arribar:
 Les persones;
 la capacitat de capgirar les coses. El destí.
 Les hores per passar,
 els potsers, els no ho sé
 la il·lusió de tot ser, a cada pas : La felicitat.

QUIETUD

Estorbs en el camí

-fermesa del matí
 quan el silenci esclata-

Badalls de l'oblit

-quan vam tombar l'ahir
 quan les pedres encara parlaven
 i les clapes de blau cel es deixaven entreveure-

Sanglots de por (em vas dir)

-quan els arbres remugaven
 sota el nostre destí-

estornells esvalotats
 en un avui clar
 que reclama tempesta;
 rius desemparats
 per no saber on anar, entre còdols impacients
 buscant un demà, en el decurs del seu viatge.

ONEIG D'AMOR**TINC SALOBRE EL COR...**

Mariner d'amor l'àncora llevada
 esquinçant l'oneig amb la vela hissada
 a la popa vent rem per la vogada
 cerco mar endins besos de l'amada.
 Esquinçant l'oneig besos de l'amada

*

Besos de l'amada esquinçant l'oneig
 L'àncora llevada sense cap ormeig
 he salpat la barca salobre bateig
 dins de les bombolles del blanc escumeig.
 L'àncora llevada del blanc escumeig

*

Del blanc escumeig l'àncora llevada
 el timó del cor veloç d'estropada
 mariner d'amor sense témer orsada
 les milles s'embeu tot solcant l'onada.
 El timó del cor tot solcant l'onada.

*

Tot solcant l'onada el timó del cor
 obre diorama al vent de record
 en nit argentada en l'albada d'or
 i enfila la ruta emproant el nord.
 Obre diorama emproant el nord.

*

Emproant el nord obre diorama
 gallardets al pal festeig d'oriflama
 mirallets al vent. Tot el panorama
 del rumb augural l'amor em reclama
 Gallardets al pal l'amor em reclama.

L'amor em reclama gallardets al pal
 orla endiumenjada quilla de coral
 patroneja brúixola el domini astral
 tot lliscant l'eslora del rumb augural.
 Orla endiumenjada del rumb augural.

Del rumb augural orla endiumenjada
 no tinc altre nord ni cap més singlada
 navegar pel mar en nit argentada
 i en albada d'or besos de l'amada.
 No tinc altre nord besos de l'amada.

Besos de l'amada no tinc altre nord
 nedo en l'aquarel·la que traça el tresor
 No cio vers l'istme amb vent del record
 i m'escorten peixos enxarxant-me el cor.
 Nedo en l'aquarel·la enxarxant-me el cor.

Enxarxant-me el cor nedo en l'aquarel·la.
 No tinc altre nord l'atzur desentela
 mirallets al vent l'amor es constel·la
 pel rumb augural hissada la vela.
 No tinc altre nord hissada la vela.

Hissada la vela no tinc altre nord
 ni cap més singlada... Mariner sens port
 ni arena daurada... cerco el meu tresor
 dins de l'aquarel·la blavissa de sort.
 L'amor em reclama: Tinc salobre el cor!

EN AIGUA ENAMORADA...

En aigua enamorada jo navego
 i duc al cor, urgent, un fora-borda.
 Proa blanca fendeix propícia onada
 i esquitxos d'escumall amoixen rostres.

Pel teu amor no val ni rem ni vela.
 Ets més que llac i mar. Les teves aigües
 emplen oceans sense balises
 i amidem blaves milles amoroses.

A la destresa del teu rumb m'emparo.
 Sirtes ni escullis no encallen singladura.
 Pressento que naufragi no amenaça

i em desentenc d'arjau i de bitàcola
 car tot l'espai aquàtic en tu es banya
 i, enjòlit, oblido platja solitària.

Mestre d'aixa - l'amor- fermà segures
 quadernes que cap tràngol no clivella.
 Sota quilla s'abismen maregasses:
 No es desploma zenit damunt coberta.

Espurnes estel·lars ens enllumenen;
 celestes estuaris ens regolfen
 l'eslora que ha solcat aquietades
 plenamars de solsticis i equinoccis.

Aborda l'airina del futur. I oneja
 festívols gallardets. Enllà la popa
 les antigues balises, vaivereja.

Desnua sirgues de records. Sotsobren
 llastats d'intims solatges entranyables-
 entorn d'arborescències coral·lines.

*En alta nit d'amor la nau ancoro.
Els brolladors nocturns d'estrelles ruixen
raigs argentats que broden bells auguris
en el coixí salobre dels meus somnis.*

*En balmes em capbusso de nostàlgia
on floten, submergides, algues nostres
i enxarxo peixos tropicals que neden
escortant-nos amb llur fosforescència.*

*Desperden, corns marins, albes de nacre
i em desvetillo amarat d'aiguamarines
i salpo bronzejat de sols pretèrits.*

*Em signa nord el vol de tes gavines.
A l'orla es despentinen els alisis
i el iode del teu nom en mi s'incrusta.*

SOLITARI NAVEGO LA CANOA

*A l'hora de l'aurora i de la lluna
m'embruixa el so aquós del marí corn.
He abandonat la cala del sojorn
que en els castells d'arena ja s'engruna.*

*Aletegen auguris les gavines,
naveguen els meus somnis per la mar
i enllà la ratlla blava, un nou atzar
em tempta amb el ressò de les petxines.*

*On ets, deessa de la mar? La brúixola
en l'àmfora nacrada es torna esdrúixola
i la rosa dels vents gira sens nord.*

*Abalisa'm la ruta de la balma
i que els reflexos de l'oneig en calma
argentín d'esperança el plany del cor!*

*He salpat mar endins damunt l'onada.
Em clapoteja el rem vers l'horitzó.
Al cor ja bat la palpitació
que pren l'amor enllà la marinada.*

*La vela blanca enduta pel desig
neda damunt la quilla a l'abordatge.*

*Mirallets de l'escuma em fan viatge
amb tornassols que m'orlen cada esquix.*

*El iode m'embruneix tota la ruta
i la químera el teu salobre escruta.
I en tant m'enxarxen peixos tropicals*

*Quina alba es vestirà de pompa i gala
quan tu sorgeixis de la mar? Quina ala
eòlica m'apropa als teus corals?*

*I dins la mar es banyen els estels
quan la lluna festeja la tristesa.
De l'horitzó arriben, amb mansesa,
onades que han perdut tots els anhels.*

*Solitari navego la canoa
que ha perdut la bitàcola d'abord.
-Sóc lluny o a prop de l'illa de l'amor?
- Qui em posa un gallardet, davant la proa?*

Navegaré, si cal, milles i milles
i escoltaré el ressò de les conquilles.
Preguntaré per l'illa de l'amor...

M'escortaran escumes argentades
per ablanir l'esforç de les remades:
Un dia pujaràs, deessa, a bord.

I CAPTIU DELS TEUS ULLS NAVEGARÉ...

Però...aquesta mar és molta mar!
Els corns marins proclamen l'encanteri
de sirenes amb nacres de misteri
i brúixoles captives de l'atzar...

El iode del teu nom m'aferma el múscul
quan vogo vers la cala del presagi
i la balisa em salva del naufragi.
I dins l'oneig em sento menys minúscul.

Un vent propici m'emproa la singlada
i el rumb comanda el rem damunt l'onada
devers el port secret del teu amor.

I aquesta mar tan gran se'm fa petita
i em cap dintre dels ulls. I m'hi concita
l'escuma solitària de l'enyor.

I captiu dels teus ulls navegaré
en el verd mar de la teva mirada.
Damunt l'esquif soliu sento un vaivé
d'oneig suau, auguri d'una albada

- com un sospir alat de marinada -
I en el rumb vacil·lant de mariner
hisso una vela blanca enamorada
perquè del teu amor vull ser nauxer.

I demano als estels nord i guiatge
per dur-te dalt de l'orla d'abordatge
- de tots els peixos tropicals - la llum

que he enxarxat en l'escuma perlejada
que oneja en el cristall de ta mirada:
Sempre els teus ulls em signaran el rumb!

Sempre en els teus ulls naveguen proes
amb l'escàlem d'un rem vogant futur.
Els peixos de l'ahir són a coberta
embrunits amb el iode de l'amor.

Navego amb ells, dedins l'onada mansa,
acomboiant les milles del teu rumb.
Ai mirallets d'escuma en la pupil·la
vorejant els esculls de l'infinit!

Hi llevat tantes àncores, ja tantes
que en són plenes les àmfores del cor.
Però en vull més. I encara cada albada
em sento pescador d'horitzons nous.

No em cloguis mai els ulls de verd marí
si em són l'estel del nord del meu destí!

A BORD D'UNA CONQUILLA..

T'apropes com conquilla de la mar
per despertar el meu somni solitari
amb la rosa dels vents de cada atzar
i amb ressò d'aquós vocabulari.

I em llences sirga i rem al desempar
en l'ona adormida a l'estuari ;
per a l'amor m'encens la llum del far
i traces rumb al meu itinerari.

...No em temptis que negat sóc de marees
i de cants de sirenes i de dees
i temo de cada alga el risc iodat...

Però deslligo el nus d'aquella xarxa
de galiot captiu. Ja sóc en marxa
i nedo el crol de cor enamorat

Em capbusso a l'escuma i salabor
i als rissos successius de les onades.
Cap tràngol no m'ancora i la claror
em propicia el ritme d'estropades.

Navego en l'escumeig vers l'horitzó
al grat del vent, amb veles desplegadas
sí, incrustat de corals el meu timó,
solca àmfors en mars enamorades.

I un llimerol ondat pel sotavent
m'acomboia - escumeig flocat d'argent -
les milles que em separen de tu, encara.

I em sento, en mar petita, mariner
a bord d'una conquilla timoner
que sura devers tu i la teva empara.

Navego en l'aigua clara dels teus ulls
en pleniluni d'ona enjogassada.
I em dónes vela i rem i marinada
i en balanceig d'escumes tu m'aculls.

Sóc mariner d'amor que, sense esculls,
et vorejo el farell de la mirada
i emmorenit pel iode i la besada
llenço timó i arjau i els meus antulls.

Immensa vastitud que no limita
ni horitzó ni balisa. No hi ha fita
que aturi eslora avant i rumb i nord.

I sóc enamorat d'un bell presagi:
Que el cor sigui petxina de naufragi
i en la mar dels teus ulls hi trobi port.

SALPARES MAR ENLLÀ...

Fugires de la cala i del rompent,
trista del desengany de tanta espera.
Fou un silenci d'escumes en el vent
que besa, de les ones, la crinera.

Salpares mar enllà dins la petxina
que et feu d'escàlem, rem i proa i nord.
I em deixares el iode d'un record
que em tatua la pell i al cor bronzina.

Sóc una ombra de lluna en soledat
en un naufragi de veles ancorat;
una atzavara que ignora la marea

del cor que vol i dol...La salabor
avara en el sorral quan la claror
encén fidelitats i enyors recrea.

He pres l'ala i el vol de la gavina
temptat pel cant que em crida a l'horitzó.
L'amor es deixa enduu per la cançó
que omple de blau el vel de la boirina.

Em repta, cel enllà, l'esclat de l'alba
quan deixondeix malsons de cada nit
il·luminant la mar sense neguit
que dels esculls del desencís em salva.

Escolto entre el tritlleig d'estels d'argent
i novilunis casts en quart creixent
la plenitud sonora que declina

devers el desenllaç del bes primer.
...I el bransoleig suau en el recer
del cor enamorat de mar i vida.

Amb el teu nom he batejat la nau
que salpa enllà, djins l'aigua enamorada:
Als set colors del vent - la vela inflada -
El rumb ben dòcil - al mànec de l'arjau -

L'eufòria es passeja per l'eslora
que a l'horitzó apropa nau i amor.

Compto les milles fosques de l'enyor
i aquelles que ja neden vers l'aurora.

Travessaré duanes de cel blau
i ampits d'escumeig blanc, només esclau
d'aquella llibertat que sura dalt l'onada.

Seré, per sempre més, el mariner
d'aquesta mar del teu amor, esquer;
d'aquesta mar que em bressa enamorada.

EL NOSTRE MAR...

Dóna'm un mar. El teu és el que vull.
Tinc un pinzell per dur-hi una aquarel·la
on navega la teva caravel·la
amb vela inflada al vent del teu antull.

Vull ser-ne navegant. Fes-me'n acull
a temps total de risc i de seqüela
que, amor, omple el respir de cada vela
I em preserva de tempestat i escull.

Que enllà del lluny, on moren les onades
per gronxar-nos el rem i les besades,
el destí hi ha bastit el nostre port.

Dona'm un mar petit i vast de milles
que l'atzar l'abalisi amb mil conquilles
perquè el mirall de l'aigua ens signi el nord.

Deixa que, en tu, jo senti el soroll blau
que és clos dins el brunzir d'una petxina.
Que jo conec la mar i la gavina
i l'oneig que m'acosta al teu palau.

No sóc de barca i rem i de rutina
deixant al vent el rumb del meu arjau.
Ni al port de cada port em jugo al dau
el meu futur. Ni a port ni a cantina.

Que sóc de cala minsa i braça breu
i em plau el sol que escalfa al costat teu
i la lluna devers el pleniluni.

I em plau romandre al teu rampeu i al ras
i sentir-hi el soroll blau del teu pas
mentre, l'amor, hi tasta el desdejuni

<>

D'albes sóc ric i d'ales de gavina
en la platja bressada pel teu mar.
Als mirallets d'escuma s'hi endevina
l'argent de tots els prismes de l'atzar.

El teu amor se m'obre com petxina
en la cala que acull la meua llar
-al redós de tempesta i de boirina-
als límits d'un paisatge singular.

Els somnis que he bastit damunt l'arena
orlen l'horitzó teu amb llarga trena:
com istme que m'enxarxa sempre a tu.

I quan el sol en la darrera posta
em doni oblit, apropa't a la costa
del meu secret.... Llevat de tu, ningú.

La vellesa dels anys damunt el nostre mar.
Les petxines i el rem, el nocturn de les cales
i el nostre antic veler, dessota un batec d'ales,
plantant cara al futur, com un granític far.

Aquest coratge teu, arreu on tu recales;
els fragments de bellesa en l'estoig de l'esguard.
La vida marinera afrontant-se a l'atzar
i la quilla emproada amb l'estrop i les pales...

I sempre el teu coratge; el finestral obert
al vent de marinada i el gest, tothora, ofert
al iode i escumeig que sura per l'onatge.

Jo estic devora tu, vetllant aquest petit
mar d'amor que ens arrissa plenilunis de nit
i encén totes les albes amb llum del teu coratge.

ÍNTIMA MENT

*Íntima Ment, la meva, que em confereix
els dies i les nits en cruel virulència,
i que la joia de la vida em destrueix
fins a ser prés d' una folla existència.*

*Íntima Ment, que em duu la turbulència
dels meus pobres actes, greu permanència
del que tinc que, a poc a poc, desapareix
com he anat perdent el goig de mi mateix.*

*Íntima Ment, que m'abraça tots els jorns
a la més antiga i vella temença,
atrapat pels quatre murs dels meus entorns,*

*ànima en vida de tota sofrença.
Desarrelada ment, doll d'antics transtorns,
ferida oculta de tanta aparença.*

AJUDA' M, AMIGA

*Ajuda' m, amiga, a vèncer el gris laberint
que tinc el cor inert i cansat de tants anys
sotmès a la fosca de la nit i als parany,
que brutalment la vida m'ha anat extingint.*

*Ajuda'm, amiga, que m'he estat encobrint
a la trinxera de les fugues i els enganys,
dessota els murs que certifiquen tots els planys
que agraument ofereixo per anar transgredint.*

*Ajuda' m, amiga, que em falten les forces.
Els ulls se m'enterboleixen i el pensament
es dispersa entre les boires com ho fa el vent.*

*Ajuda'm, amiga, i amb els ardents besos
abraça'm fins a fondre el teu cos i el meu cos.
Lleva'm de l'ànima la por i dóna' m repòs.*

TU MAI NO HAS SABUT

*Tu mai no has sabut del meu esforç per a viure
que obstinadament em fa plànyer per l'amor
que no frueixo, car no sóc un home lliure
i no existeix en mi l'ombra d'un sol enyor.*

*Mai no has sabut de la meva isolada por,
una por immisericorde que em fa escriure
aquests quatre versos impregnats de dolor
i als que, ben segur, no podré sobreviure.*

*Em dol tant parlar-te amb aquesta vehemència,
ara que potser ja és tard i han passat tants anys,
que sagno per dins embriac de tota absència.*

*Retindré el teu nom, secret que dir-te no puc,
con el d'aquests versos, mentre vaig engolint
asprament l'infinita por que ara m'enduc.*

HAURÉ DE FUGIR...

*Hauré de fugir en aquest mateix moment,
sense comiats, sense despedides,
embriagat per les meves poques vides
exhaurides ja per tant de sofriment.*

*Abrivat per aquest foc que lentament
m'abrassa per l'infern de les ferides
que en vida em dolen i visc i em són turment,
que he perdut el gest de tantes sentides.*

*Ja només em resten aquests pobres mots,
mirall d' una vida alentida pels llots.
I tant us recordo per haver estat fidels*

*que us lliuro els meus poemes, records remots
del meu cos malalt enfront dels escamots,
aquells que m'han mort com es mata els rebels.*

ÍNTIMAMENT

Íntimament em replego entre l'íngnat
joc de viure i em reconeixo entre els morts
que s'arregleren al mig dels negres horts
per on transcorro com cavall desbocat.

Íntimament el Gran Mur, fidel aliat,
m'arrodola per la vida sense ressorts
i he perdut el cos com qui perd tots els nords,
el pa jove i no visc més que en feredat.

Íntimament declino com les llunes,
empolsit per sorra de les dunes
dels àrids deserts de la vida d'on vinc.

I tinc tanta por de les hores brunes
i em sé tan atrapat per les runes
que ja és tard per a dir-me tot allò que tinc.

COMIAT

Avuia m'has donat una bella rosa
per anar-la lluint al meu pensament,
però s'ha anat marcint com qualsevol cosa
i, a poc a poc, els pètals s'ha endut el vent.

M'has besat i, honestament, m'has fet nosa,
doncs no et sé reconèixer en aquest intent
d'una certa proximitat que posa
un estol d'inquietuds en cada moment.

M'és tan dolorós haver-te d'excloure
de la meva aspra i miserable vida
que, fins i tot, jo imploro allò que no és,

però em deslegítimo i no em vull commoure
per allò que ha estat una gran ferida
que ens ha fet mal als dos amb un gest aliè.

JO NOMÉS VOLIA FER UN VERMELL SONET

Jo només volia fer un vermell sonet
per a llegir-lo tots ls vespres d'estiu
davant de l'arberada, allí on sóc herba i riu
i beure'm cada mot com un glop de set.

Jo només volia donar-te aquell caliu
que enalteixen les paraules, i el secret
que contenen em fa sentir tan altiu,
que te'ls ofereixo amb un amor discret,

un amor que, reconec, no té retorn,
un amor íntim i tan lluny dels teus ulls
que només visc amb desconsolat sojorn.

Jo només volia fer-te uns versos curulls
de tot allò que sóc i mai no t'he dit,
però amb tanta feblesa me'ls has defugit.

VOLDRIA SER UN VAIXELL

Voldria ser un vaixell
blanc i de gran vapor
i en un creure transoceànic
romandre damunt del teu cos
immers en la tendra fosca
de besos amarats de goig,
de besos mariners i íntims,
de tots els anhelats besos.

Voldria ser vaixell
de tots els teus ports
i navegar-te pels plecs d'aigua
sense aturar-me, sens repòs
i, fatigat, arribar a tu
per tots els fluids marítims
doncs el teu cos i la mar
no són més que una mateixa cosa.

DE MEL ÉS LA LLUNA

*De mel és la lluna, els astres diuen,
dolça i groga com els llavis ardents
i és airada com els pits reflugents
de les noies roges que em somriuen
i fugen davant del meu finestral,
si les miro amb ulls de foc vertical.*

*De gel és la brida de les coses
que la vida atorga per anar vivint
i a penes la toco em vaig consumint
de tot allò que no vius i no goses,
del que sents. Oh íntima ferida
que ho amara tot. Oh lluna embogida!*

ARQUITECTE D'AMOR

*He de fer, per encàrrec, un edifici
que no depassi de vuit plantes d'alçada
i amb suport d'estructura reticulada,
però no tinc més que les mans pel meu inici.*

*Per aquest acompliment jo no em veig pas en cor.
Tinc els ulls i el cap en altres llocs immersos,
car jo tan sols sóc un arquitecte d'amor
i de l'amor només sabia fer-ne uns versos.*

HOLA SIAU

*Si et puc arrencar un somriure,
pujaré a la muntanya russa dels llunàtics,
retindré l'aire una mica més*

i em deixaré anar de mans.

*Si te'n vas,
sentiré el vertigen dels maleïts,
arribaré fins als somnis de zero neurones*

i em deixaré anar de mans.

7.00 am

*Parlen els ulls quan s'obren.
Parla un llençol llit avall.
Parla la pell sense roba.*

*Parlen els fluorescents,
les aixetes
i els calaixos.*

*Parlen els carrers foscos,
el fred nu,
les cantonades.*

*Parlen els camals de pana,
el tossir dels trens
i les mans gelades.*

*Parla un nou dia per endavant,
amb exhaurides paraules.*

"FLETXATS"

Cau l'alba.

Tot és Vida per allà on passem;

però anem a tanta velocitat
que l'angoixa dels límits travessa les parpelles.

Cau la nit.

L'amor regalima pels camins;

però anem a tanta velocitat
que només mirem bocabadats
el comptaquilòmetres.

Cau el temps.

Surt fum de la nostra Vida;

però anem a tanta velocitat
que només restem estabornits
contra l'horitzó.

PENELLS

Els penells volten i volten.
Volten els cors
i s'arronsen.

Gemega el vent,
assedegat,
famèlic,
remenant un brou de polseguera i forra,
arrencant insectes de les teranyines,
arrencant petons dels entusiastes.

Gemega el vent,
tremolós,
ofegant-se,
disseccionant l'amor ple de pecats
amb la seva navalla de fines ales.

Rosers geperuts volen amb bogeria,
espines i ullals s'enamoren,
fuig l'amor a les fosques,

i els penells volten i volten.

20.00 pm

Parla el fluid elèctric;
parlen gambades de pana;
maletins i cigarretes;
ulls i pestanyes.

Parlen els turmells inflats.
Parlen els llibres.
Parla l'andana,
la trencada llum del no sol.
i els engranatges.

Parla la carn,
els budells i els transistors.

Parla el tic tac,
el final,
la tornada;

i parlen
amb les paraules més grosses
el zero i els matalassos.

hola siau

ÍNDEX

Presentació - President del Consell Comarcal de Maresme	3
Presentació - Alcalde Arenys de Mar	5
Bases de la Mostra Literària del Maresme	7
Acta del Jurat qualificador de la XXII Mostra Literària del Maresme	10

Prosa

L'altra vida de Mozart / 1r premi Categoria A	13
Els pirates de la mala sort / 2n premi Categoria A	16
L'orca Pepa i el peixet Muix / Accèssit Categoria A	18
La roba estesa / 1r premi Categoria B	19
La maleïda redacció / 2n premi Categoria B	22
Un diumenge / 1r premi Categoria C	23
Estimada Dyane / 2n premi Categoria C	26
Gràcies a tu / 1r premi Categoria D	30
Temps de dubtes / 2n premi Categoria D	34
Flashback / 1r premi Categoria E	45
L'avui / 2n premi Categoria E	49
Sortir a fer un tomb / 1r premi Categoria F	51
Decoració d'interiors / 2n premi Categoria F	54

Poesia

La nit / 1r premi Categoria A	58
El mosquit / 2n premi Categoria A	59
El poema del mussol / Accèssit Categoria A	60
Les estacions de l'any / 1r premi Categoria B	61
Jo, de gran, vull ser persona / 2n premi Categoria B	62
El bosc no caurà mai / 1r premi Categoria C	63
El poema de l'estudiant / 2n premi Categoria C	65
La mirada immòbil / 1r premi Categoria D	66
Cendra o foc / 2n premi Categoria D	70
Encenalls d'hivern / 2n premi Categoria E	73
Oneig d'amor / 1r premi Categoria F	77
Íntima ment / 2n premi Categoria F	90
Hola siau / Accèssit Categoria F	95

PARTICIPANTS:

Alella
Arenys de Mar
Arenys de Munt
Argentona
Cabrils
Caldes d'Estrac
El Masnou
Mataró
Montgat
Patronat Mpal. de Cultura
Premià de Mar
Sant Andreu de Llavaneres
Sant Vicenç de Montalt
Teià
Tiana
Tordera
Vilassar de Mar

CONSELL
COMARCAL
DEL
MARESME

